

Република Србија
Привредни апелациони суд
2 Пж 6028/12
31.01.2013. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено обично дана _____ Рно _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 12. 02. 2013	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Милице Милановић Траиловић, председника већа, судија Горана Савића и Снежане Новчић, чланова већа, у парници тужиоца Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, АД, Нови Сад, чији је пуномоћник Драгомир Зјалић, адвокат из Новог Сада, против туженог ГРАД НОВИ САД, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, Нови Сад, уз учешће умешача на страни тужиоца ИЛИЈЕ ДЕВИЋА из Београда, чији је пуномоћник Емир Јашаревић, адвокат из Београда, ради накнаде штете, вредност предмета спора 1.333.914.000,00 динара, одлучујући о жалбама тужиоца, туженог и умешача на страни тужиоца, против пресуде Привредног суда у Новом Саду 3 П 4597/10 од 06.04.2012. године, исправљене решењем истог суда 3 П 4597/2010 од 10.05.2012. године, у седници већа дана 31.01.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба туженог И ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду 3 П 4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљена решењем од 10.05.2012. године, у ставу I и II изреке.

II ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу III изреке.

III ОДБИЈА СЕ жалба умешача на страни тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу III, IV и VI изреке.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да плати умешачу на страни тужиоца износ од 75.000,00 динара на име трошкова одговора на жалбу, у року од 8 дана по пријему пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 3 П 4597/2010 од 06.04.2012. године (исправљена решењем од 10.05.2012. године само у погледу ознаке дуга у динарима), у ставу I изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу главни дуг

од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара у року од 8 дана. У ставу II изреке обавезан је тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, у року од 8 дана. У ставу III изреке одбачена је тужба у делу у коме је тужилац тражио да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до петог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. У ставу IV изреке констатовано је повлачење тужбе за главни дуг од 2.052.542.925,00 динара са каматом, 493.876.975,00 динара са каматом, 91.268.000,00 динара са каматом и 142.236.568,00 динара са каматом. У ставу V изреке одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате, а у ставу VI изреке одбијен је захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате.

Против ове пресуде жалбе су поднели тужени, тужилац и умешач на страни тужиоца, побијајући пресуду у делу у коме нису успели у спору. Привредни апелациони суд налази да ове жалбе нису основане.

Тужени жалбом побија пресуду у ставу I и II изреке, из свих законских разлога. Посебно указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, наводећи да је првостепени суд погрешно ценио Генерални план Града Новог Сада, на основу кога је закључен Уговор између тужиоца и туженог, као и Информацију која је сачињена од стране ЈП „Урбанизам“ из Новог Сада, из које документације јасно и недвосмислено произилази да је у време закључења уговора предвиђено постојање две аутобуске станице за међумесни превоз путника у Граду Новом Саду. У време закључења уговора парничних странака јесте била предвиђена још једна локација за изградњу аутобуске станице, што никако не значи да је стара, постојећа аутобуска станица престала да буде плански предвиђена, нити да је иста „брисана“ из Генералног плана. Измене и допуне Генералног плана од 14.04.2006. године, поред тога што предвиђају још једну локацију за изградњу аутобуске станице, не садрже ни једну једину одредбу о брисању локације постојеће аутобуске станице на Булевару Јаше Томића, код железничке станице. Погрешно суд утврђује да је у моменту закључења Уговора од 08.05.2006. године била предвиђена у планским документима само аутобуска станица тужиоца, а да је тужени наводно тек након закључења уговора у те документе уврстио и другу станицу. Првостепени суд је у складу са налогом из решења другостепеног суда био дужан да утврди смисао и вољу уговорних страна, у ком циљу је на предлог туженог саслушана Маја Гојковић, потписник уговора и у време потписивања истог Градоначелник Града Новог Сада. Супротно утврђењу првостепеног суда исказ овог сведока се у потпуности поклапа са писменом документацијом која се налази у списима, посебно са Генералним планом Града Новог Сада и Информацијом сачињеном од стране ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам из Новог Сада. Суд није дао никакве разлоге зашто исказу овог сведока у појединим деловима или у целости није

поклонио веру, а исказ другог сведока, потписника уговора, или Илије Девића, суд уопште није ни ценио. Како искази сведока нису цењени у побијаној пресуди, то битна чињеница о смислу уговора и вољи уговорних страна није утврђена, односно није поступљено по налозима другостепеног суда. Уговором парничних странака није предвиђено да се међумесни аутобуски саобраћај обавља искључиво преко нове аутобуске станице, односно није предвиђена било каква обавеза туженог у том смислу, већ исту утврђује суд погрешним тумачењем Генералног плана, занемарујући исказе потписника уговора.

Суд је одлуку у погледу висине тужбеног захтева донео прихватајући налаз и мишљење вештака, иако је тужени на све налазе и мишљења стављао примедбе, на које није добио задовољавајући одговор. О тим примедбама нема образложења у разлозима пресуде, тако да су тужиоцу на основу вештачења досуђени далеко већи износи од оних који би тужиоцу реално припали када би тужбени захтев био основан. Како је првостепени суд из разлога наведених у жалби погрешним тумачењем исправа поред битних повреда одредаба поступка, погрешно утврдио битне чињенице за одлучивање и погрешно применио материјално право, тужени жалбом предлаже да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтев одбије.

Накнадним поднеском од 15.01.2013. године тужени указује да је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, да се ожалбена пресуда поново заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, како је наведено у жалби, па како првостепени суд није поступио по налогу другостепеног суда из ранијег укидајућег решења, тужени предлаже да се пре доношења одлуке по жалби закаже и отвори расправа на којој би се правилно и потпуно утврдило чињенично стање.

Одговор на жалбу туженог поднео је умешач на страни тужиоца, посебно истичући да су тужилац и тужени недвосмислено уговорили да се на новој аутобуској станици тужиоца обавља међумесни и међународни саобраћај, а на старој аутобуској станици туженог само градски и приградски саобраћај, на шта указују понуда и прихват понуде пре потписивања уговора, сам уговор, одлука Скупштине туженог Града Новог Сада пре потписивања уговора, послови и студија о изводљивости пре потписивања уговора, изјава одборника Скупштине Града, анализа одвијања саобраћаја, решења и закључци надлежних инспекција Града Новог Сада, те налаз и мишљење вештака. Правилним тумачењем уговора од 08.05.2006. године, узимајући у обзир околности које су биле присутне у преговорима око закључења уговора, те понашања странака пре и после закључења уговора, првостепени суд је правилно усвојио тужбени захтев, а висина тужбеног захтева је правилно утврђена налазом вештака, па се у одговору на жалбу предлаже да се жалба туженог одбије, а умешачу досуде трошкови састава одговора на жалбу.

Тужилац побија првостепену пресуду у ставу 3 изреке, наводећи да је погрешан закључак првостепеног суда да тужбени захтев у погледу накнаде штете у месечном износу није довољно одређен, јер је захтев у сваком случају одредив и првостепени суд је морао да тужиоцу досуди и накнаду штете у месечном износу, макар за период од 01.12.2011. године до када је обрачуната укупна штета за претходни период, па до 31.03.2012. године, јер је главна

расправа закључена дана 06.04.2012. године, па предлаже да се првостепена пресуда у овом делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Умешач на страни тужиоца побија првостепену пресуду у истом ставу III изреке, те у ставу IV и VI изреке, из свих законских разлога, с предлогом у жалби да другостепени суд у циљу правилног утврђења чињеничног стања и отклањања битних повреда поступка закаже расправу пред другостепеним судом. Истиче да је захтев тужиоца за будућу штету, што је вид штете предвиђен Законом о облигационим односима, довољно јасан и одређен, па није било основа за одбацивање тужбе у ставу III изреке.

Жалбом умешача се посебно образлаже статус умешача, као раније већинског акционара тужиоца, а сада акционара са преко 38% акција тужиоца и посебно указује да је над тужиоцем отворен стечај, а затим је усвојен план реорганизације, па је поступање тужиоца у овој парници, односно располагање захтевима тужбе, противно одредби став 3 члан 3 Закона о парничном поступку, и за сваку моралну осуду, из којих разлога је одлука првостепеног суда у ставу IV изреке захваћена повредом поступка из члана 361 став 2 тачка 5 Закона о парничном поступку. Погрешна је и одлука о трошковима поступка, односно о одбијању захтева за затезну камату на досуђене трошкове поступка, све из разлога детаљно наведених у жалби умешача, па се жалбом умешача предлаже да се пресуда и у том делу преиначи односно укине.

Тужени је доставио одговор на жалбе тужиоца и умешача, понављајући у том одговору сопствене жалбене наводе, истичући да је и тужбени захтев из става III изреке првостепене пресуде морао бити одбијен, али да је правилна одлука суда да се тужба у том делу одбаци. Неоснована је жалба умешача на став IV изреке, у ком делу се ради о слободном, а не о недозвољеном располагању тужиоца, а неоснована је и жалба умешача у погледу затезне камате на трошкове парничног поступка, па се предлаже одбијање жалби тужиоца и умешача.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 372 Закона о парничном поступку, по жалби туженог, Привредни апелациони суд налази да ова жалба није основана. У првостепеном поступку није било битних повреда одредаба парничног поступка на које другостепени суд пази по службеној дужности, па ни повреде из члана 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, у погледу подобности пресуде за испитивање, на коју повреду се жалбом туженог указује.

Супротно наводима жалбе туженог (Јавног правобранилаштва као заступника туженог Града Новог Сада), првостепени суд је у свему поступио по примедбама из решења Привредног апелационог суда Пж 2664/10 од 09.12.2010. године, извео је све предложене доказе, а расправу је закључио када странке више нису имале нових доказних предлога, како се закључује из записника са последњег рочишта.

Изведени докази, исправе и вештачења, детаљно су изложени у првостепеној пресуди, а жалбом туженог се исти опредељено и конкретно не побијају. Жалбом се у највећем делу указује на пропусте суда у погледу оцене исказа сведока (Маја Гојковић и Илија Девих), те у погледу закључка о

обавезама туженог у односу на тужиоца по уговору странака од 08.05.2006. године. Привредни апелациони суд налази да ови жалбени наводи, као и они који се односе на вештачење односно висину тужбеног захтева, нису основани, јер је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев у ставу I изреке.

Тужбени захтев у овој парници (тужба од 06.07.2007. године), заснован је на чињеници да је тужилац у Новом Саду изградио аутобуску станицу за међународни и међумесни саобраћај, и тврдњи тужиоца да је по уговору који је са туженим закључио дана 08.05.2006. године, тужени био у обавези да међумесни и међународни аутобуски саобраћај измести са дотадашње (старе) аутобуске станице на новоизграђену аутобуску станицу, што тужени није учинио, чиме је тужиоцу причинио штету у виду измакле користи, која би по налазу судског вештака износила 23.402.000,00 динара месечно, односно за 57 месеци, у периоду од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године штета би износила 1.333.914.000,00 динара, на дан 01.12.2011. године, на који износ је тужилац коначно определио, а првостепени суд усвојио тужбени захтев.

Наведени уговор од 08.05.2006. године, и његова садржина, у смислу текста, неспорни су за парничне странке и трећа лица. Оно што је спорно, јесте смисао тог уговора, односно садржај и извршење обавеза туженог по том уговору. Насупрот тврдњи и тумачењу тужиоца (и умешача), о обавезама туженог (Град Нови Сад) по том уговору, тврдња је туженог да је његова једина обавеза била да градски и приградски саобраћај усмери према новоизграђеној аутобуској станици тужиоца, што је тужени и учинио.

Поводом овог питања, из исправа у списима, налаза вештака саобраћајне струке, решења Привредног апелационог суда Пж 2664/10 од 09.12.2010. године (стране 4-7), те побијане пресуде (стране 26-28) произилази, најпре, да није реч ни о уговору, ни о спору Илије Девиха и Маје Гојковић, и да су било која њихова политичка или економска својства без икаквог значаја за одлуку у спору. И то што су они потписници уговора од 08.05.2006. године, без икаквог је значаја за одлуку у спору, укључујући и тумачење тог уговора, супротно наводима жалбе туженог. Уговор су закључила правна лица, сада у спору (АТП „Војводина“ и Град Нови Сад), преко својих овлашћених представника – заступника, и потпуно је правилно првостепени суд поступио када је исказе потписника уговора, Илије и Маје, у суштини игнорисао као небитне. Да је Привредни апелациони суд сматрао да је саслушање потписника уговора од битног значаја за тумачење уговора, Привредни апелациони суд би то и рекао, у укидајућем решењу од 09.12.2010. године. Супротно томе, у том решењу (као делу пресуде) на страни 7 изричито је првостепеном суду наложено да предмет и смисао уговора, те постојање и извршење уговорних обавеза, утврди на основу исправа у списима, без помињања било каквог доказивања сведоцима или странкама. Стога су жалбени наводи о томе шта је рекла сведок Маја Гојковић, или сведок Илија Девих, и како је то цењено од стране првостепеног суда, без утицаја на правилност побијане пресуде. Природно је и редовно је да потписници уговора, након што је спор настао, о уговору дају унапред предвидљиве исказе, а у конкретном случају једино што је овим исказима

утврђено, а иначе није од битног значаја, јесте то да потписници уговора нити су лично преговарали о садржини уговора, нити су га истовремено и заједнички потписали.

Како је првостепени суд правилно утврдио, уговор тужиоца АТП „Војводина“ и туженог Града Новог Сада, од 08.05.2006. године заснован је према преамбули уговора, на решењима садржаним у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. године („Сл. Лист Града Новог Сада“ бр. 24/00, 12/03 и 10/06). Према члану 1 уговора овим уговором уређују се међусобна права и обавезе уговорних страна у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице, створиће се услови за измештање приградског терминала, са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. Према члану 5 уговора, Град Нови Сад се обавезује да након што тужилац добије употребну дозволу за новоизграђени објект међумесне аутобуске станице, регулише аутобуски саобраћај, као и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника како припреми Јавно предузеће „Урбанизам“ Завод за урбанизам Нови Сад. Неспорно је да је тужилац аутобуску станицу својим средствима на свом земљишту изградио и да је за њу добио употребну дозволу дана 28.02.2007. године, као и решење надлежног министарства од 23.01.2007. године да аутобуска станица испуњава услове за рад.

Овом уговору претходило је, према неспорном утврђењу првостепеног суда, писмо о намерама које је АТП „Војводина“ АД из Новог Сада упутило Градоначелнику дана 01.02.2005. године, са предлогом односно приложеним идејним планом изградње аутобуске станице за међумесни, међурејублички и међународни саобраћај, са свим пратећим садржајима највишег квалитета и европског стандарда, на парцелама број 3351 и 3352/1 површине преко 6 хектара, на којима право коришћења има АТП „Војводина“. Овом писму о намерама следили су закључци Градоначелника Града Новог Сада од 10.02.2005. године и Градског већа Града Новог Сада од 10.02.2005. године. Закључком је Градоначелник задужио ЈП „Завод за изградњу града“ да у име Града координира послове из надлежности Завода, ради реализације идејног пројекта за изградњу аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, који је саставни део Писма о намерама, као и да обезбеди израду саобраћајне студије која ће показати оправданост локације на наведеним парцелама. У списима је и доказ који је првостепени суд извео (страна 12 првостепене пресуде), означавајући га као допис Градоначелника број II-020-2-2005/1868 од 20.07.2005. године, у коме стоји да поводом прихватања Писма о намерама АД АТП „Војводина“ са идејним пројектом ради изградње аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај број I-10-020-4/2005-3 од 10.02.2005. године (иначе број и датум закључка Градског већа Града Новог Сада), закључено је: да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице

у Новом Саду на парцеле 3351 и 3352/1 К.О. Нови Сад I, представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера. Да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након изградње објекта аутобазе и ауто станице на означеним парцелама, од стране инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад, на којима ће се наставити обављање делатности међуградске аутобуске станице. Да измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад је инвестиција трајног карактера, од великог значаја за Град Нови Сад, па је у том смислу ова одлука дугорочног карактера. За ову исправу њен стварни или наводни потписник (Градоначелник Маја Гојковић), сведок Маја Гојковић, изјавила је иначе да је не сматра аутентичном, али је тужени Град Нови Сад преко свог заступника жалбом не оспорава.

Жалбом се оспорава, као и у првостепеном поступку, постојање уговорне обавезе туженог Града у погледу брисања, укидања – престанка рада у међумесном саобраћају старе аутобуске станице, на локацији Булевар Јаше Томића број 6, којом иначе управља Градско јавно предузеће ЈСП „Нови Сад“. Ови жалбени наводи у дословном смислу нису нетачни, али нису ни основани. Брисање, укидање, престанак рада (старе аутобуске станице) не помињу се ни као изрази у документацији из релевантног периода 2005. – 2008. година па тиме ни као обавеза туженог. Али се помиње измештање.

Када је Град потписао уговор са тужиоцем, позвао се на свој тада важећи Генерални план објављен закључно са стањем на дан потписивања уговора („Сл. Лист Града Новог Сада“ бр. 10/06 од 14.04.2006. године). У том Генералном плану, који су обе стране имале у виду приликом закључивања уговора, јасно стоји наслов „локација Међуградске аутобуске станице и приградског терминала“ и текст „Ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне „Север-II на парцели бр. 3351 КО Нови Сад I уз могућност подземне везе испод железничке станице“. Тај Генерални план, односно његове измене и допуне, на основу којих је тужилац закључио уговор са туженим Градом, није донела АТП „Војводина“ АД, па ни тадашњи Градоначелник, него надлежна Скупштина Града Новог Сада и није га донела, како је и првостепени суд утврдио, као споредну и неприметну тачку дневног реда на седници дана 03.03.2006. године. Из записника са те седнице, на којој су већином гласова усвојене измене и допуне Генералног плана, утврђује се да је одборник Александар Грмуша у својој дискусији указао на скандалозну намеру актуелне власти да услугу наплате међумесног аутобуског превоза, значи давање станичних услуга, препусти приватнику за чим уопште нема потребе, нити има саобраћајног оправдања да се измести станица 2,5 км даље, нити има економског оправдања да се износ од 2.360.000,00 еура, колико износи профит међумесне аутобуске станице у текућој години препусти другоме.

Ни следећи документ, који је првостепени суд извео као доказ, не потиче од тужиоца АТП „Војводина“ већ од Града Новог Сада и његових јавних предузећа (Завод за изградњу града, Завод за урбанизам). Реч је о Елаборату под насловом Анализа одвијања јавног превоза путника у условима измештања

међумесне аутобуске станице на нову локацију, која је сачињена по уговору са Градском управом за саобраћај и путеве (инвеститор) из децембра 2005. године, а предата је инвеститору дана 05.06.2006. године. У самој Анализи, као повод за пројекат наводи се разматрање предлога измештања постојећег МАС-а на нову локацију уз истовремено премештање приградског терминала „Рибља пијаца“ на локацију измештеног МАС-а. Као први основни циљ израде Пројекта, наведен је одговор на питање „како систем јавног превоза путника у Новом Саду треба да функционише након измештања постојећег МАС-а у Новом Саду, на нову локацију уз истовремено премештање приградског терминала Рибља пијаца на локацију измештеног МАС-а?“. У допису од 12.04.2011. године, од ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам, који је сачинио Анализу Завод се позива на закључке Градског већа Града Новог Сада и Градоначелника (оба од 10.02.2005. године), дакле не на закључке АТП „Војводина“ (страна 19 првостепене пресуде). Управо супротно, и уговор парничних странака се позива на ову Анализу, коју ће припремити ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам (члан 5 Уговора).

Одмах по „обезбеђивању“ нове аутобуске станице, коју је тужилац изградио сопственим средствима на сопственом земљишту, тужилац АТП „Војводина“ је дописом упућеним Градоначелнику Града Новог Сада, дана 02.03.2007. године захтевао и молио извршење обавеза из Уговора од 08.05.2006. године, тако да се међумесни и међународни аутобуски саобраћај, премести са старе на новоизграђену аутобуску станицу. Са захтевима за забрану рада нелегалне-старе аутобуске станице АТП „Војводина“ се обратила Министарству за инфраструктуру, дописима од 19.03.2007. године и 23.05.2007. године.

За разлику од реаговања Министарства, које за овај спор није од значаја, битан је одговор Града Новог Сада на захтев тужиоца од 02.03.2007. године. У уобичајеном смислу („Поводом Вашег захтева бр...“) никаквог одговора према стању у списима није било иако би, бар према наводима туженог у парници, било логично да се одговор сведе на пар речи – које обавезе, какво премештање саобраћаја? Неко поступање Града Новог Сада ипак је постојало и након захтева тужиоца од 02.03.2007. године, најпре у виду закључка Јавног предузећа „Завод за изградњу града“ од 26.03.2007. године, којим се од ЈГСП „Нови Сад“ тражи предаја-враћање земљишта на коме се налази стара међумесна аутобуска станица, а које земљиште то Јавно предузеће држи без правног основа. Затим у виду захтева Јавног правобранилаштва Града, у име Града Новог Сада, упућеног Министарству за капиталне инвестиције дана 10.04.2007. године, да се утврди да међумесна аутобуска станица на локацији Булевар Јаше Томића не испуњава услове за рад (страна 14 првостепене пресуде). Затим у виду решења туженог Града (његове Градске управе за саобраћај и путеве) од 28.05.2007. године, којим је аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број 6 одређена за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника, које решење је објављено у „Сл. Листу Града Новог Сада“ број 18 од 28.05.2007. године. Затим у виду решења туженог Града (његове Управе за инспекцијске послове-одељења Инспекција за саобраћај и путеве) од 18.06.2007. године, којим се налаже ЈГСП „Нови Сад“ да аутобуску станицу на Булевару Јаше Томића број 6

стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника у року од 1 дана од дана пријема тог решења. Затим у закључку туженог Града (његове Управе за инспекцијске послове - област инспекције за саобраћај и путеве) од 26.06.2007. године којим се извршенику ЈГСП „Нови Сад“ налаже да до 28.06.2007. године поступи по претходном решењу од 18.06.2007. године и да у складу са истим аутобуско стајалиште у Новом Саду на Булевару Јаше Томића број 6 стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника. Уколико извршеник не поступи по овом налогу организоваће се извршење тако што ће се саобраћајном сигнализацијом регулисати забрана саобраћаја за аутобусе међумесног превоза на улицама које воде ка аутобуском терминалу за приградски саобраћај у Новом Саду, на Булевару Јаше Томића број 6. Затим у решењу туженог Града (његове Управе за саобраћај и путеве), од 26.06.2007. године о постављању саобраћајне сигнализације у складу са Закључком о дозволи извршења.

Из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке Иштвана Бодолоа (страна 22 и 23 првостепене пресуде), заснованог између осталог и на наведеним решењима, односно закључку, произилази коментар вештака да је тим решењима од 28.05.2007. године, 26.06.2007. године, односно Закључком од 26.06.2007. године Град Нови Сад саобраћајном сигнализацијом обезбедио прилаз аутобуса међумесног и међународног саобраћаја само новој аутобуској станици АТП „Војводина“. Улаз у аутобуску станицу „МАС“ омогућен је саобраћајном сигнализацијом само возилима ГСП, односно за међумесни саобраћај, који обавља ГСП. Мишљење вештака на основу мера Града Новог Сада везаних за постављање саобраћајне сигнализације за усмеравање међумесних и међународних аутобуских линија на територији Града Новог Сада на новоизграђену аутобуску станицу АТП „Војводина“ јесте да је Град Нови Сад саобраћајном сигнализацијом покушао да онемогући делатност аутобуске станице МАС, којом управља ЈГСП „Нови Сад“, чији оснивач је Град Нови Сад, на начин да се улаз у станицу забрани саобраћајним знаком „Забрана за сва возила осим возила ГСП“ и решењем којим се аутобуска станица МАС одређује за аутобуски терминал искључиво за приградски превоз путника. Вештак је констатовао да без обзира на наведене мере Града Новог Сада, делатност МАС се одвијала без прекида без обзира на измене саобраћајне сигнализације, а полиција је превознике према тој сигнализацији контролисала и санкционисала само 3 дана, да би након добијања мишљења Министарства за инфраструктуру од 04.07.2007. године радници саобраћајне полиције престали са подношењем прекршајних пријава против возача због поступања противно саобраћајном знаку. Накнадно је према налазу и мишљењу истог вештака Град Нови Сад обезбедио усмеравање међумесног и међународног саобраћаја на обе међумесне аутобуске станице, аутобуску станицу АТП „Војводина“ и МАС без ограничења. У списима је иначе решење туженог од 01.08.2007. године према коме се одређује аутобуски терминал за приградски превоз путника на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2001. године, на Булевару Јаше Томиће, код Железничке станице, а доношењем овог решења престаје да важи решење Градске управе за саобраћај и путеве од 28.05.2007. године (то је решење којим се аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број

б одређује за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника). Решење од 01.08.2007. године објављено је у „Сл. Листу Града Новог Сада“ број 31 од 03.08.2007. године, а донето је, између осталог, по предлогу Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“.

Мишљење Министарства за инфраструктуру, поменуто у налазу вештака (страна 16 првостепене пресуде, означено редним бројем 361 и 362 у спису) је правно мишљење од 04.07.2007. године, дато по тражењу ЈГСП „Нови Сад“ од 28.06.2007. године и по њему је решење Градске управе за саобраћај и путеве Новог Сада од 28.05.2007. године неспорно донето у прекорачењу овлашћења датог том органу у члану 32 став 2 Одлуке о јавном превозу путника Града Новог Сада и у супротности је са одредбама Закона о превозу у друмском саобраћају, Закона о међународном превозу у друмском саобраћају, Закона о комуналним делатностима и Закона о локалној самоуправи. Реч је иначе о решењу којим је аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број 6 одређена за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника.

Исто Министарство за инфраструктуру је касније, у фебруару 2008. године, такође имало мишљење, овај пут из своје надлежности, изражено кроз два решења од 25.02.2008. године и 29.02.2008. године. Према првом решењу, забрањује се наплата станичних услуга ЈГСП „Нови Сад“ на аутобуској станици у Новом Саду, Булевар Јаше Томића број 6, због неиспуњавања услова за рад аутобуских станица прописаних одредбама Закона о превозу у друмском саобраћају, Правилника о ближим саобраћајно техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта, као и Општим условима пословања аутобуских станица, а забрана траје до отклањања утврђених неправилности у раду аутобуске станице у Новом Саду, којом управља ЈГСП „Нови Сад“ Нови Сад. Према другом решењу од 29.02.2008. године, укида се решење Републичког инспектора за друмски саобраћај од 04.03.1997. године, којим је утврђено да Аутобуска станица у Новом Саду, која послује у оквиру Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада испуњава услове прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и прописима донетим на основу тог закона. Из образложења овог решења, утврђује се да је исто донето на основу оних давних, прошлогодишњих захтева Завода за изградњу Града Нови Сад од 20.03.2007. године, односно Градског јавног правобраниоца Новог Сада од 10.04.2007. године. У образложењу решења изражено је мишљење да је на основу утврђених чињеница Јавно градско саобраћајно предузеће „Нови Сад“ изгубило активну легитимацију у својству управљача аутобуске станице у Новом Саду, Булевар Јаше Томића 6, будући да корисник земљишта и објеката те аутобуске станице Град Нови Сад, није обезбедио правни основ ЈГСП „Нови Сад“ за коришћење аутобуске станице у Новом Саду, због чега то јавно предузеће нема својство предузећа које управља аутобуском станицом, у смислу одредбе Закона о превозу у друмском саобраћају.

Не упуштајући се у правилност Мишљења Министарства за инфраструктуру од 04.07.2007. године, очигледно је, и по решењу туженог Града (његове Градске Управе за саобраћај и путеве од 01.08.2007. године) и по допису Министарства унутрашњих послова од 13.11.2007. године (страна 18

првостепене пресуде), и по наведеном налазу вештака, да је након њега престала свака (дотадашња) активност Града Новог Сада и његових органа која је за циљ имала усмеравање међумесног и међународног аутобуског саобраћаја искључиво на нову аутобуску станицу. Истина, тврдња је Града Новог Сада у овој парници да таквих активности никада није ни било, али та тврдња не одговара садржини наведених исправа, које потичу од тог истог Града, односно његових органа, како је већ наведено.

Из наведених исправа (и других, према детаљном образложењу Привредног суда у Новом Саду) као и целокупног поступања странка у поводу изградње нове аутобуске станице, првостепени суд је извео правилан закључак, који у свему прихвата и Привредни апелациони суд, наиме да је смисао уговора од 08.05.2006. године и воља уговорних страна била у томе да се након изградње нове аутобуске станице на њу измести целокупан међумесни и међународни аутобуски саобраћај, а да стара аутобуска станица буде терминал за приградски саобраћај, који ће се ту изместити са локације „Рибља пијаца“ (страна 26 првостепене пресуде). Јасно је да је тужилац, као и сваки инвеститор на свом земљишту и својим средствима могао да гради било који објекат чија градња није забрањена, па и аутобуску станицу, по прописима о изградњи објеката, и да таква градња не захтева никакав уговор са општином, Градом, Покрајином и Републиком. Када је конкретни уговор закључен, јасно је да његов смисао није дозвола градње тужиоцу, већ нова организација саобраћаја у Граду Новом Саду, омогућена изградњом нове Аутобуске станице. Стога је Информација на коју се жалба позива без значаја за одлуку у спору.

Како је већ наведено, тужени Град у жалби преко Јавног правобранилаштва тачно наводи да није постојала његова обавеза у погледу брисања, укидања - престанка рада у међумесном саобраћају старе аутобуске станице. Али, јесте постојала, према исправама у списима, његова обавеза у погледу измештања међумесног саобраћаја на нову аутобуску станицу. Тај израз „изместити, измештање“ - делује потпуно јасно, и у томе су сагласни и речник САНУ и речник Матице српске. Изместити = преместити с једног места на друго, преселити. У језикословном смислу, упутно је погледати и цитирани текст из Анализе ЈП „Урбанизам“: измештање и премештање (измештање постојећег МАС на нову локацију, уз истовремено премештање приградског терминала Рибља пијаца на локацију измештеног МАС-а. Било измештање, било премештање, јасно је да предмет тога не може истовремено бити на два места.

Тужени Град Нови Сад је изменио свој Генерални план, тако што је предвидео изградњу нове међуградске аутобуске станице, ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију тадашње међуградске аутобуске станице. Ту нову је изградио тужилац, АПП „Војводина“, својим средствима на свом земљишту, по Уговору који је закључио са туженим Градом на основу измена Генералног плана, и у том Уговору је наведено да када тужилац учини своје (када та станица буде изграђена), створиће се услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. Та

Жалбу против одлуке у ставу III изјавили су тужилац и умешач, преко пуномоћника-адвоката. За разлику од жалбе туженог, која је неоснована, али смислена, ове жалбе, једнако као и тужба у том делу, полазе од тога да основна и трајна правила процесног и одштетног права за тужиоца не важе. У старом, новом, важећем, било ком Закону о парничном поступку, јасно стоји да суд може да наложи туженом да изврши одређену чинидбу само ако је она доспела до закључења главне расправе, а налагање туженом чинидби које нису доспеле могуће је ако је реч о захтеву за издржавање, за накнаду штете у виду ренте због изгубљене зараде или других прихода по основу рада или због изгубљеног издржавања (члан 331 Закона о парничном поступку из 2004. године, члан 343 Закона о парничном поступку из 2011. године, члан 326 Закона о парничном поступку из 1976. године). Како наводе адвокати умешача, постоји појам „будућа штета“ у Закону о облигационим односима, али „будућа нематеријална штета“ (члан 203), која би се наравно могла досудити, ако постоји, али није тражена. Тврдња тужиоца да је суд могао да се потруди тако да од 01.12.2011. године до закључења главне расправе 06.04.2012. године, сабере месечни дуг по основу накнаде штете, па да ипак тужиоцу досуди још, није основана. О томе је могао да се потруди тужилац, јер суд суди у границама захтева који опредељује тужилац (члан 3 став 1 Закона о парничном поступку). Нема сметњи да тужилац то и учини, али у новој парници.

Наведеном члану 3 Закона о парничном поступку, посвећена је и жалба заступаног од стране два адвоката умешача против став IV изреке првостепене пресуде, у ком делу је констатовано да је тужба повучена у оном делу у коме је тужилац повукао тужбу. Жалбом се суштински тврди да тужилац не може да повлачи тужбу онда када он то хоће, а тужени пристане, већ да је за пуноважно повлачење тужбе потребан и пристанак умешача на страни тужиоца. Како се тај пристанак, за сада, не тражи Законима о парничном поступку и како повлачење тужбе није располагање захтевом у смислу члан 3 став 2 Закона о парничном поступку (већ су то само одрицање од захтева, признање захтева и закључење поравнања), неоснована је и ова жалба. Односи умешача и тужиоца нису предмет овог спора.

Није основана ни жалба заступаног од стране два адвоката умешача у погледу затезне камате на њихове трошкове спора (став 6 изреке првостепене пресуде). Ова жалба заснована је иначе на престанку важења Закона о извршном поступку из 2004. године, што по жалби има неке везе са овим спором, а и овде са предлогом да се суд потруди и срачуна доцњу туженог у погледу плаћања трошкова парничног поступка. Затезна камата као споредно тражење иде уз главну ствар (члан 187 став 1 Закона о парничном поступку), а не уз одлуку о трошковима (члан 159 Закона о парничном поступку), нити је на дан доношења одлуке о трошковима друга страна у доцњи, па је жалба неоснована.

Са изнетих разлога, на основу члана 375 Закона о парничном поступку, жалбе тужиоца и умешача су одбијене, а првостепена пресуда је потврђена у ставу III, IV и VI.

За разлику од жалбе, одговор умешача на жалбу туженог је поднесак за који умешачу припада тражена накнада по АТ како је и досуђено у ставу IV

изреке, на основу члана 161 став 1, члан 146 и члан 159 Закона о парничном поступку. Имајући у виду да у одговору на жалбу, адвокати умешача нису тражили законску затезну камату сагласно одредбама члана 277 и 278 Закона о облигационим односима, од доношења другостепене пресуде, или 8 дана након тога, о затезној камати на досуђене трошкове другостепени суд није одлучивао.

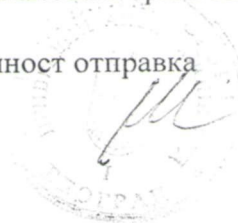
Није посебно одлучивано ни о предлогу умешача и накнадном предлогу туженог да се закаже расправа пред другостепеним судом, како би се утврдила истина, правилност или неправилност првостепене пресуде итд., јер је предмет већ довољно расправљен.

Са изнетих разлога, одлучено је као у изреци.

ГС/БС

Председник већа-судија
Милица Милановић-Траиловић, с.р.

За тачност отправка

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНО ЈАВНО ТУЖИЛАШТВО
У НОВОМ САДУ
Број:А. 41/13
Дана: 27.2.2013. године
НОВИ САД

ПРИВРЕДНИ СУД
У НОВОМ САДУ

VIII-G - 41/13-2
27.02 2013.
ПРИВРЕДНИ СУД

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ

Републичком јавном тужиоцу поднет је предлог за подизање захтева за заштиту законитости против правоснажне пресуде Привредног суда у Новом Саду посл.број.П-4597/10 од 06.04.2012. године, исправљене решењем истог суда П.4597/10 од 10.05.2012. године и пресуде Привредног апелационог суда у Београду посл.број Пж-6028/12 од 31.01.2013. године, у предмету тужиоца АТП "Војводина" АД Нови Сад против Града Новог Сада.

Потребно је да Апелационом јавном тужилаштву у складу са чл.8 Закона о јавном тужилаштву, неодложно доставите на увид списе ваш посл.број П.4597/2010 као и ваше списе посл.број И-154/2013, обзиром да је уз предлог за подношење захтева за заштиту законитости стављен и предлог за одлагање извршења.

Уколико постоји по наведеној правоснажног пресуди Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/2010 и извршни предмет заведен под другим бројем, неопходно је да нам и те извршне списе неодложно доставите ради увида.

В.Ф. АПЕЛАЦИОНОГ ЈАВНОГ ТУЖИОЦА

Република Србија
РЕПУБЛИЧКО ЈАВНО
ТУЖИЛАШТВО
ГТ-І- бр. 235/13
14.03.2013. године
БЕОГРАД
СМ/ДЦ

ПРИВРЕДНОМ СУДУ
Извршном одељењу

НОВИ САД

ВЕЗА: ваш И.број 154/13 и И-број 176/13

У прилогу вам, након извршеног увида, враћамо ваше списе И.број 154/13 и И.број 176/13, у предмету извршног повериоца АТП „Војводина“ АД Нови Сад против извршног дужника Града Новог Сада и истовремено вас обавештавамо, да смо против извршне исправе правноснажне пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, подигли захтев за заштиту законитости пред Врховним касационим судом.

Такође вам уз списе достављамо и захтев за одлагање извршења у смислу члана 27. и 28. Закона о јавном тужилаштву.

Прилог: - примерак захтева за заштиту законитости
- 3 захтева за одлагање извршења

Република Србија
РЕПУБЛИЧКО ЈАВНО
ТУЖИЛАШТВО
ГТ-І-бр. 235/13
14.03.2013. године
БЕОГРАД
СМ/ДЦ

ПРИВРЕДНОМ СУДУ
Извршном одељењу

НОВИ САД

ВЕЗА: ваш И-број 154/13 и И-број 176/13

ПРЕДМЕТ: Захтев за одлагање извршења на основу правноснажне пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012.године и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, а у предмету који се води пред вашим судом под бројем И-154/13 и И-број 176/13.

Републичком јавном тужилаштву је поднет предлог за подизање захтева за заштиту законитости од стране законског заступника туженог, Града Новог Сада, против пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012.године и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, а у предмету тужиоца АТП „Војводина“ АД Нови Сад, против туженог Града Новог Сада.

Извршни дужник-тужени, Град Нови Сад је преко законског заступника Градског јавног правобраниоца, против пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012.године и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, поднео ревизију Врховном касационом суду и предлог за подизање захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу са молбом да Републички јавни тужилац Привредном суду у Новом Саду упути захтев за одлагање извршења правноснажне пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012.године и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, а у извршним предметима који се воде пред вашим судом под бројем И-154/13 и бројем И.176/13, обзиром да се ради о извршењу на новчаним средствима дужника у износу од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011.године на име главног дуга и трошкова првостепеног поступка у износу од 1.890.500,00 динара, као и трошкова другостепеног поступка у износу од 75.000,00 динара, те да би наведеним извршењем дужник претрпео ненадокнадиву штету.

Нашим актом ГТ-І-број 235/13 од 13.03.2013.године, Републичко јавно тужилаштво подигло је захтев за заштиту законитости против пресуде Привредног суда у Новом Саду П.број 4597/10 од 06.04.2012.године исправљене решењем истог

суда од 10.05.2012.године, у ставу I и II изреке и пресуде Привредног апелационог суда Пж.број 6028/12 од 31.01.2013.године, у делу изреке под I и IV, те вам примерак захтева за заштиту законитости достављамо и предлажемо да одложите извршење напред наведених правноснажних пресуда до одлуке Врховног касационог суда по подигнутом захтеву за заштиту законитости, а у смислу члана 27. и члана 28. став 1. Закона о јавном тужилаштву.

Чланом 27. Закона о јавном тужилаштву прописано је да јавни тужилац може захтевати одлагање или прекид извршења одлуке када сматра да постоје разлози да се ванредним правним средством побија одлука донета у судском или другом поступку, а чланом 28. ставом 1. истог Закона прописано је да ће ово одлагање извршења у случају усвајања захтева јавног тужиоца из члана 27. овог Закона трајати до доношења одлуке о ванредном правном средству јавног тужиоца.

Овај захтев за одлагање извршења базиран је на чињеници да је против правноснажне и извршне исправе тужени уложио ревизију, а Републички јавни тужилац подигао захтев за заштиту законитости, па уколико би ови ванредни правни лекови били усвојени, постоји велика опасност да због објективних околности извршни дужник у поступку противизвршења не поврати наведени износ, а у питању је извршење на износу од око 1.500.000.000,00 динара, па би извршењем напред означене правноснажне пресуде тужени-извршни дужник претрпео ненадокнадиву штету. Такође истичемо, да би спровођењем извршења на средствима туженог-извршног дужника довело до блокаде рачуна, а што би онемогућило даљи рад туженог у коме је запослено на стотине људи, а што би довело до поремећаја у раду свих градских служби-школа, обданишта, болница, комуналних служби, и др. Настао би проблем функционисања водоснабдевања, канализације, грејања, одржавање чистоће. Довело би се у питање функционисање социјалне заштите, регресирање боравка деце у предшколској установи, вртићима и боравак деце ометене у развоју, функционисање и одржавање школских објеката. То даље значи, да тужени Град Нови Сад приликом блокаде рачуна не би могао уопште да функционише, а последице би се одразиле на грађане, као крајње кориснике градских служби, те би то довело до колапса у Граду Новом Саду.

Напомињемо, да одлагањем извршења извршни поверилац не би претрпео никакву штету и да се одлагањем извршења не онемогућава наплата, већ се иста само одлаже. С друге стране, извршни дужник би претрпео ненакнадиву или тешко надокнадиву штету спровођењем извршења, тиме што би рачун извршног дужника био у блокади, те дужник у том случају био спречен и онемогућен да испуњава своје свакодневне обавезе према грађанима Града Новог Сада (свим општинама које припадају Граду Новом Саду), обзиром да је опште позната чињеница да Граду Новом Саду и његовим општинама живи више стотина хиљада становника, који користе услуге Града Новог Сада.

Уколико је са извршењем започето, молимо Вас да о одлагању извршења обавестите надлежну Службу за принудну наплату.

Прилог: примерак захтева за
заштиту законитости ГТ-I-235/13

47

Република Србија
РЕПУБЛИЧКО ЈАВНО
ТУЖИЛАШТВО
ГГ-І- бр. 235/13
14.03.2013. године
БЕОГРАД
СМ/ДЦ

ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
-преко Привредног суда у Новом Саду-

БЕОГРАД

У парници тужиоца, Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД из Новог Сада, против туженог Града Новог Сада, уз учешће умешача на страни тужиоца Илије Девића из Београда, ради накнаде штете, на основу члана 26. став 2. Закона о јавном тужилаштву и члана 413. и члана 417. ЗПП („Сл.гласник РС“, број 125/04 и 111/09) у вези члана 506. став 1. ЗПП („Сл.гласник РС“, број 72/11), подижем

ЗАХТЕВ ЗА ЗАШТИТУ ЗАКОНИТОСТИ

против пресуде Привредног суда у Новом Саду П-број 4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012.године, у ставу I и II изреке и пресуде Привредног апелационог суда Пж-број 6028/12 од 31.01.2013.године, у делу изреке под I и IV, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП, повреде принудних прописа и предлажем да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи и одбије као неоснован тужбени захтев.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П-број 4597/10 од 06.04.2012. године, у ставу I изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати главни дуг у износу од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011.године па до исплате, као да му на име трошкова поступка исплати износ од 954.000,00 динара, све у року од 8 дана под претњом извршења. У ставу II изреке обавезан је тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка у року од 8 дана. У ставу III изреке одбачена је тужба у делу у коме је тужилац тражио да се тужени обавезе да у будуће од 01.12.2011.године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара, најкасније до 05. у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. У ставу IV изреке констатовано је повлачење тужбе за главни дуг од 2.052.542.925,00 динара са каматом, 493.876.975,00 динара са каматом, 91.268.000,00 динара са каматом и

142.236.568,00 динара са каматом. У ставу V изреке одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкова парничног поступка почев од 06.04.2012.године до исплате, а у ставу VI изреке одбијен је захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкова парничног поступка почев од 06.04.2012.године па до исплате.

Решавајући по жалби туженог Привредни апелациони суд је својом пресудом Пж-број 6028/12 од 31.01.2013.године, у ставу изреке под I жалбу одбио као неосновану и потврдио првостепену пресуду у ставу изреке под I и II, а у ставу изреке под IV обавезао туженог да плати умешачу на страни тужиоца износ од 75.000,00 динара на име трошкова одговора на жалбу, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Тужени је Републичком јавном тужилаштву преко свог заступника, Градског јавног правобраниоца, поднео предлог за подизање захтева за заштиту законитости против напред наведених судских одлука.

Налазим да је предлог за подизање захтева за заштиту законитости основан и да су побииане пресуде донете уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП која се састоји у томе што су судови супротно императивним одредбама члана 189., 262., 263., 266. и 269. Закона о облигационим односима, а у вези члана 13. истог Закона, досудили тужиоцу износ од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од 20.12.2011. године па до исплате и на тај начин омогућили тужиоцу да се кроз овако постављен тужбени захтев неосновано обогати на рачун туженикове имовине.

Располагање странака захтевима ограничено је принудним прописима који регулишу настанак, садржину и престанак извесних субјективних права. Ове императивне норме су обавезне за странке и оне их не могу својом вољом мењати, па су судови у поступку дужни да спрече то кршење принудних прописа. Ако се обавезним нормама које су садржане у било ком законском акту нешто предвиђа, суд не може усвојити захтев странака ако је тај захтев супротан закону (члан 3. став 3. ЗПП). Суд је зато дужан да цени да ли је тај захтев правно дозвољен, па ако утврди да је реч о недозвољеном располагању странака, односно да странка злоупотребљава право у поступку, дужан да одбије захтев, односно да не уважи располагања странака која су у супротности са принудним прописима.

Из стања у списима произилази да су тужени, Град Нови Сад и тужилац, АТП „Војводина“ АД Нови Сад, дана 08.05.2006.године, закључили Уговор који је код туженог евидентиран под бројем П-020-2/2006-770. У члану I. Уговора стоји да истим Уговором стране уређују међусобна права и обавезе у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП „Војводина“ на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021.године. У ставу 2. истог члана стоји, да обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1. створиће се услови за измештање приградског терминала са „Рибље пијане“ на локацији садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. У члану II. уговорене стране су се сагласиле да АТП „Војводина“ обезбеди објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору ранде зоне „Север II“ на парцели 3351 КО Нови Сад I, на земљишту чији је корисник АТП „Војводина“. У члану III. Уговора АТП „Војводина“ се обавезала да

на наведеној локацији нови објекат изгради сопственим средствима у својству инвеститора, а у складу са идејним пројектом приложеним уз Писмо о намерама АТП „Војводине“, које је прихваћено од стране Градског већа Града Новог Сада 10.02.2005. године. АТП „Војводина“ се обавезала да ће новоизграђени објекат обезбедити услове за пријем и отпремену аутобуса у међумесном саобраћају по међународним стандардима за међумесну аутобуску станицу, чиме ће се допринети побољшању укупне градске саобраћајне инфраструктуре. Чланом IV. Уговора АТП „Војводина“ се обавезала да за време трајања овог Уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне аутобуске станице и да ће континуирано пружити услуге свим превозницима под истим условима. Одредбом члана V. Град Нови Сад се обавезао да након што АТП „Војводина“ добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице, регулисати аутобуски саобраћај, као и да ће трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уредити у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука анализе одвијања јавног превоза путника коју припреми ЈП „Урбанизам“ завод за урбанизам Нови Сад. Уговор је закључен на неодређено време, односно док траје намена међумесне аутобуске станице утврђена Генералним планом уз могућност једностраног отказа обе уговорне стране. Уговор је за тужиоца потписао директор Илија Девих, а за туженог, тадашњи градоначелник Маја Гојковић.

Нижестепени судови налазе да је тужилац извршио своју уговорну обавезу у целости, да тужени није извршио своју уговорну обавезу, те сходно члану I. и V. Уговора није регулисао аутобуски саобраћај и изместио међумесни и међународни аутобуски саобраћај на новоизграђену аутобуску станицу. Због неисвршења уговорне обавезе за тужиоца је настала штета у виду изгубљене добити коју тужилац није остварио због чињенице да стара станица и даље ради, односно пружа услуге у међумесном и међународном саобраћају, тако да се на новоизграђеној аутобуској станици не одвија саобраћај у пуном капацитету, те је са тих разлога тужени Град Нови Сад у обавези да тужиоцу АТП „Војводина“ исплати штету у износу од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године па до исплате.

Не може се прихватити становиште суда да тужиоцу припада право на накнаду за изгубљену добит, а по основу Уговора који су закључили тужени Град Нови Сад и тужилац АТП „Војводина“ АД Нови Сад, у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту АТП „Војводина“ на простору радне зоне „Север II“ на парцели 3351 КО Нови Сад. Ово са разлога што је тужени Град Нови Сад у оквиру своје надлежности извршио своју уговорну обавезу у целини, регулисао је саобраћај и трасе линије у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уредио у складу са новом локацијом. Тачком I. Уговора констатовано је да ће се обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице створити услови за измештање приградског терминала са „Рибље пијаци“, као и услова за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију. Из наведене уговорне одредбе не произилази обавеза туженог Града Новог Сада да у одређеном року укине, односно угаси стару аутобуску станицу. У циљу извршења уговорне обавезе из тачке V. Уговора, односно усмеравања саобраћаја на локацију нове међумесне станице, а у складу са надлежности која је прописана чланом 5. Одлуке о Градској управи Града Новог Сада („Службени лист Града Новог Сада“,

број 4/05, 8/05 и 43/05) Градска управа за саобраћај и путеве Града Новог Сада донела је следећа решења:

-решење о одређивању аутобуских стајалишта у међумесном превозу путника на територији Града Новог Сада број IV-34-97/07 од 24.01.2007.године, којим је нова аутобуска станица одређена за почетно и крајње стајалиште у међумесном превозу путника на територији Града Новог Сада, чиме је испуњена уговорна обавеза туженог да аутобуска стајалишта уреди у складу са локацијом нове аутобуске станице;

-решење о одређивању такси стајалишта на територији Града Новог Сада од 02.03.2007.године, којим је одређено ново такси стајалиште у зони раскрснице Пут Новосадског одреда и Сентандрејског пута на локацији АТП „Војводина“;

-решење о давању сагласности на измену дела трасе линија јавног градског превоза број 4 Лиман - Железничка станица и број 70 Нови Сад - Институт у Сремској Каменици од 02.03.2007.године, којим је омогућено да се превоз путника врши и до нове аутобуске станице;

-решење о одређивању аутобуског стајалишта на линијама јавног градског превоза број 4 и 70 од 02.03.2007.године, којима су одређена нова аутобуска стајалишта на линијама јавног градског превоза;

-решење о режиму саобраћаја за аутобусе у Новом Саду од 02.03.2007.године, којим се одређује постављање саобраћајне сигнализације којим се регулише режим саобраћаја за аутобусе у линијском саобраћају на прилазима Новом Саду постављањем саобраћајне сигнализације којом се аутобуски саобраћај усмерава на локацију нове аутобуске станице;

-решење о одређивању аутобуске станице на Булевару Јаше Томића бр.6, за аутобуски терминал искључиво за приградски превоз путника, од 28.05.2007.године, и

-решење од 26.06.2007.године о постављању саобраћајне сигнализације.

Такође у циљу извршења уговорене обавезе Градска управа за инспекцијске послове, Област инспекције за саобраћај и путеве, у вршењу инспекцијског надзора донела је дана 18.06.2007.године, решење којим је инспектор за контролу друмског саобраћаја наложио Јавном градском саобраћајном предузећу „Нови Сад“ да аутобуску станицу на Булевару Јаше Томића бр.6, стави у функцију аутобуског терминала искључиво за приградски превоз путника у року од једног дана и донела закључак 26.06.2007.године о дозволи извршења у смислу да ће организовати извршење принудним путем тако што ће ЈП „Завод за изградњу града“ поставити саобраћајну сигнализацију, а којом ће се регулисати забрана саобраћаја за аутобусе који обављају међумесни превоз путника и то у улицама које воде ка аутобуском терминалу за приградски превоз путника на Булевару Јаше Томића бр.6. У вези стим. Градска управа за саобраћај и путеве је дана 26.06.2007.године под бројем IV-

34-2090/07 и донела решење о постављању саобраћајне сигнализације. Из напред наведеног јавно произилази да је тужени у целости испунио своје уговорне обавезе.

Такође истичемо, да из одредбе члана I. Уговора закљученог међу странкама, не произилази обавеза туженог да измести међумесни и међународни аутобуски саобраћај на новоизграђену аутобуску станицу, већ је Уговором предвиђено да се створе услови за измештање међумесне аутобуске станице на нову локацију. Тужени Град Нови Сад у оквиру своје надлежности нема овлашћења да измести аутобуску станицу којој је Републичко министарство за саобраћај утврдило да испуњава услове за рад прописане Законом о превозу у друмском саобраћају. Тужени Град Нови Сад може да измести аутобуски терминал, јер је на то овлашћен чланом 32. став 2. Одлуке о јавном превозу путника („Сл. лист Града Новог Сада“, број 13/98, 15/98 и 47/2006). Другачије тумачење Уговора и воље страна уговорница значило би да је тужилац, тј. станица у његовом власништву једина на територији Града Новог Сада која обавља делатност пружања станичних услуга у међумесном и међуградском превозу. То би даље значило, да ЈГСП „Нови Сад“ престане да обавља ову делатност на своју штету. Одлуком о организовању Градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“, као јавног предузећа („Сл. лист Града Новог Сада“, број 29/05) чланом 5. прописана је делатност јавног предузећа, а која подразумева обављање градског и приградског превоза путника аутобусима, обављање међуградског превоза путника, пратећа активност у вези са станичним објектима, као и да одлуку о промени делатности доноси Управни одбор Јавног предузећа већином гласова уз сагласност Скупштине Града Новог Сада. Такве одлуке Управног одбора ЈГСП „Нови Сад“ нема, па стога се наведеном Јавном предузећу не може ускратити обављање своје делатности за коју је основано.

Из наведеног, јасно произилази да смисао Уговора и воља уговорних странака, тј. воља туженог Града Новог Сада није била да се целокупни међуградски и међународни саобраћај одвија искључиво преко тужиоца, обзиром да такав смисао Уговора нема упориште у принудним прописима. Уговор чији је смисао монополски положај једне уговорне стране (овде тужиоца) у супрности је са чланом 14. Закона о облигационим односима, којим је прокламовано начело забране стварања и искоришћавања права монополског положаја. Наведени члан 14. прописује да у заснивању облигационих односа стране не могу условљавати права и обавезе којима се за било кога ствара или искоришћава монополски положај на тржишту. Последица уговарања монополског положаја јесте ништавост уговора.

Тужени Град Нови Сад је извршио своју уговорну обавезу, јер је регулисао саобраћај и трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уредио у складу са новом локацијом, односно усмерио је саобраћај на локацију нове станице (доношењем напред описаних решења). Доношењем напред описаних решења из своје надлежности тужени је у потпуности извршио своју уговорну обавезу из члана V. Уговора. Стога, у конкретном случају нема места примени члана 262. став 2. Закона о облигационим односима, којим је прописано да кад дужник не испуни обавезу поверилац има право захтевати накнаду штете коју је услед тога претрпео. У конкретном случају, тужилац није претрпео штету због неиспуњења уговорне обавезе од стране туженог, јер је тужени у целости испунио преузету обавезу из Уговора.

Такође истичемо, да је тужилац изградио аутбуску станицу својим средствима на земљишту чији је он корисник, а наведена станица представља својину тужиоца, те да је тужилац наведени објект изградио ради стицања профита. Тужени Град Нови Сад у односу на тај објект нема никаквих својинских и управљачких права нити по основу закљученог Уговора у односу на тај објект остварује приход. На против, тужилац је тај у чију је корист Уговор закључен и коме је тужени Град Нови Сад доношењем низа решења и закључака (напред описаних) из своје надлежности омогућио обављање уговорене делатности и стицање профита.

Тужилац је Акционарско друштво које је својом Пословном политиком требало да привуче превознике на своју аутбуску станицу, па неостваривање очекиваног прихода не може бити одговорност туженог.

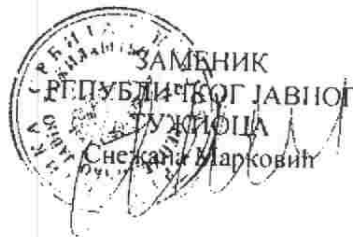
Како су у конкретном случају судови тужиоцу досудили накнаду штете на име изгубљеног добити, супротно закљученом Уговору, то су судови прекршили императивне одредбе члана 262. став 2. и члана 14. Закона о облигационим односима, обзиром да тужиоцу не припада право на накнаду штете по основу изгубљене добити.

Предмет тужбеног захтева је облигационо правни захтев за накнаду штете. Законом о облигационим односима чланом 13. прописана је забрана вршења права из облигационих односа противно циљу због кога је оно законом установљено или признато. У конкретном случају тужиоцу је признато субјективно право на накнаду штете, па је закон установио право и обавезу тужиоца да од туженог захтева накнаду без злоупотребе права. У конкретном случају овако постављен и усвојен тужбени захтев тужиоца противан је савесности и поштењу и води прибављању несразмерне имовинске користи, а другој страни доноси несразмерну штету, па стога, обзиром да се ради о очигледној злоупотреби права на страни тужиоца, исти не може уживати правну заштиту.

Наведено поступање судова је противно и члану 2. став 1. Закона о правичном поступку према којем странке имају право на закониту, једнаку и правичну заштиту својих права и противно члану 6. Права на правично суђење према Европској Конвенцији о заштити људских права и основних слобода.

Због напред наведених разлога предлажем да Врховни касациони суд одлучи као у петитуму захтева.

Прилог: списи

Република Србија
АГЕНЦИЈА ЗА БОРБУ
ПРОТИВ КОРУПЦИЈЕ
Број: 014-08-07-00-4/2010
Датум: 03.04.2013.године
Београд

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

- Први потпредседник Владе задужен за одбрану,
безбедност и борбу против корупције и криминала
и министар одбране,
господин Александар Вучић -

Немањина 11
11000 Београд

Поштовани господине Вучић,

Агенција за борбу против корупције је почев од свог оснивања, свесна значаја решавања спорних случајева приватизације, системске корупције и стварања здраве атмосфере за домаће и стране улагаче, поступала по представи Илије Девића, инвеститора-купца АТП "Војводина" из Новог Сада, на основу овлашћења прописаних Законом о Агенцији за борбу против корупције.

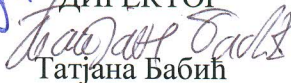
Овим путем Вам се обраћамо, како бисте у границама својих законских овлашћења, али и снагом ауторитета очували независност судства, судија и других носилаца правосудне функције имајући у виду поступања и начине јавних обраћања појединих вршилаца јавне функције, који озбиљно могу нарушити углед и европску перспективу наше државе.

С обзиром да је Европска комисија у Европском парламенту, као једну од 24 спорне приватизације означила и АТП "Војводина", без сумње сте упознати са целим поступком приватизације, поступцима по тужбама самог предузећа АТП "Војводина", али и купца субјекта приватизације. У вези са наведеним, као један од важнијих момената у поступку коначног решавања само једног од проблема у приватизацији овог предузећа, је подношење и усвајање захтева за одлагање извршења по правноснажној и извршној пресуди Привредног суда у Новом Саду П-бр. 4597/2010 од 06.04.2010. године, исправљена решењем истог суда од 10.05.2012. године. Овом пресудом је тужени, град Нови Сад, обавезан да тужиоцу, АТП "Војводина" у реорганизацији, ради накнаде штете, на име главног дуга исплати износ од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године.

Као образложење захтева за одлагање поступка извршења наводи се да би спровођење законом прописаног извршења на средствима извршног дужника довело до блокаде рачуна и поремећаја у раду свих градских комуналних, социјалних и других јавних служби, а да извршни поверилац, иако у поступку реорганизације, не би претрпео никакву штету.

Нејасно је да ли су горе поменути аргументи за одлагање извршења правне природе, будући да разлози за одлагање нису ни прописани законом, или се њима на посредан, али извесно очигледан, начин утиче и на будуће одлучивање правосудних органа о поднетим ванредним правним средствима, ревизији и захтеву за заштиту законитости. При томе, посебно истичемо да случај АТП "Војводина" садржи битну дистинкцију у односу на остале спорне приватизације према мишљењу Европске комисије, која се огледа у томе да је оштећен управо купац субјекта приватизације, те да је услед тога над субјектом који је запошљавао 500 породица отворен поступак стечаја, што свакако није циљ нити сврха поступка промене власништва на капиталу.

Имајући у виду све наведено, Агенција за борбу против корупције ће и даље пратити поступање надлежних органа и других лица по захтеву за одлагање извршења и по ванредним правним средствима, са посебним интересовањем у погледу слободе и независности правосудних органа.

ДИРЕКТОР

Татјана Бабић

Република Србија
АГЕНЦИЈА ЗА БОРБУ
ПРОТИВ КОРУПЦИЈЕ
Број: 014-08-07-00-4/2010
Датум: 29.04.2013.године
Београд

109 MAY 2013

МИНИСТАРСТВО ПРАВДЕ И ДРЖАВНЕ УПРАВЕ

Немањина 11
11000 Београд

Поштовани,

Агенција за борбу против корупције примила је допис Владе Републике Србије, Кабинет председника, број 07-00-04667/2012-01 од 3. априла 2013. године, насловљен на Министарство правде и државне управе, као надлежно за даље поступање по допису Илије Девића из Новог Сада.

У вези са предметним дописом, обавештавамо вас да се Агенција за борбу корупције, након пријема идентичног дописа од стране Илије Девића, дана 04.04.2013. године обратила и Првом потпредседнику Владе, господину Александру Вучићу.

Поступајући по представци Илије Девића, купца и инвеститора субјекта приватизације АТП "Војводина" из Новог Сада, Агенција је од почетка свог оснивања пратила доношење одлука и поступање државних органа у вези са приватизацијом АТП "Војводина". Након анализе целокупне документације, прибављене у поступку рада на представи, почев од куповине друштвеног капитала, инвестирања у субјект, раскида уговора и других аката који су уследили, Агенција је поднела кривичну пријаву против градоначелника Новог Сада и чланова Градског Већа Града Новог Сада.

Кривична пријава поднета је Тужилаштву за организовани криминал јануара 2012. године, због постојања основане сумње да су наведена лица као саизвршиоци извршили кривично дело злоупотребе службеног положаја из чл. 359 ст. 3 у вези са ставом 1 КЗ Републике Србије, тако што су од дана ступања на дужност злоупотребљавали свој положај и овлашћења, невршењем своје службене дужности утврђене чланом 47, 49 и 52 Статута Града Новог Сада, чиме су нанели вишемилионску штету Граду Новом Саду, предузећу АТП "Војводина" из Новог Сада и Илији Девићу купцу и већинском власнику капитала истог предузећа као и мањинским акционарима.

Дописом Тужилаштва за организовани криминал Ктр. 47/12 од 08.02.2012. године, Агенција је обавештена да је 01.02.2012. кривична пријава уступљена на надлежност Вишем јавном тужилаштву у Новом Саду.

Дописом бр. КТ 60/12 од 06.02.2012. Више јавно тужилаштво обавестило је Агенцију да је одбацило кривичну пријаву.

Такође, 26.09.2012. године, по захтеву Министарства унутрашњих послова, Управе криминалистичке полиције бр. 03/4-стр.пов. 1511/12-10, Агенција је доставила целокупну документацију којом располаже у предмету по представци купца АТП „Војводина“.

Имајући у виду да је актом Владе Републике Србије, допис купца АТП „Војводина“ достављен насловном министарству на даљу надлежност, обавештавамо вас да ће Агенција, по вашем захтеву, доставити комплетну документацију која је садржана у предмету формираном по представци Илије Девића, купца предузећа АТП „Војводина“ Нови Сад.

ДИРЕКТОР

Татјана Бабић

REPUBLIKA SRBIJA

DRŽAVNO VEĆE TUŽILACA (DVT)

DISCIPLINSKI TUŽILAC DVT

Veza: Pritužba podneta 25.03.2013.godine.
DVTR – 163/2012

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ДРЖАВНО ВЕЋЕ ТУЖИЛАЦА
Бр. 115 APR 2013
20 ГОДИ
БЕОГРАД

U Beogradu, 15.04.2013.godine

DISCIPLINSKA PRIJAVA

Tražim disciplinsko preispitivanje :

- 1) Zamenika RJT Snežane Marković
- 2) Zamenika RJT Djordja Ostojića

Molim Vas da kompletan materijal prosledite disciplinskom tužiocu. Smatram da su isti prekršili zakonske odredbe i ima zakonske odgovornosti.

Početak i kraj pravne države jeste efikasan izvršni postupak. Neefikasnost sistema izvršenja sudskih odluka u Srbiji dostigla je takve razmere da je bila već ustaljena praksa Evropskog suda za ljudska prava u Strazburu, da zbog nedelotvornosti izvršnog postupka, presuđuje u mnogim predmetima protiv Republike Srbije. Zbog dužine trajanja izvršnih predmeta, zbog mogućnosti ulaganja bezbroj prigovora i žalbi, zbog raznoraznih razloga za odlaganje izvršenja, zbog procesnih zloupotreba u svrhu odugovlačenja postupka, sud u Strazburu presudio je da su zbog nedelotvornog sistema izvešenja kršena osnovna ljudska prava građana na suđenja u razumnom roku i na delotvoran pravni lek.

Nakon što se po broju predmeta pred Evropskim sudom za ljudska prava popela na vrh lestvice, Republika Srbija se (uvek sa zakašnjenjem) tek tada uhvatila u koštac sa problemom neefikasnog sistema izvršenja. U saradnji sa USAID i Programom za reformu stečajnog i izvršnog postupka (BES), Ministarstvo pravde Republike Srbije prvo se saglasilo sa formiranjem Stručne grupe za reformu izvršnog postupka. Ova Stručna grupa radila je od novembra 2007. godine do aprila 2008. godine. U maju 2008. godine Ministarstvo pravde oformilo je „Radnu grupu“, sastavljenu od velikog broja pravnika (sudija, profesora, advokata, bankara) za izradu nacrtu izmena Zakona o izvršnom postupku. Nakon izrade teksta Nacrta zakona, nakon bezbroj okruglih stolava, prezentacija i višemesečne javne rasprave, konačno je u decembru 2011. godine, nakon četiri godine rada i uložene truda, donet novi Zakon o izvršenju i obezbeđenju (Sl. Glasnik RS 31/2011), koji je u primeni od 17.05.2012. godine. Republika Srbija je time učinila značajan korak napred u pravcu efikasnog izvršnog sistema.

Ali, najnovija dešavanja oko izvršenja pravosnažne i izvršene presude Privrednog suda u Novom Sadu broj P-4597/2010 u sporu ATP Vojvodina a.d. Novi Sad i umešača gospodina

Ilije Devića, protiv tuženog Grada Novog Sada, pokazuju da Srbija, polako i sigurno, ide šest koraka unazad.

U izvršnim predmetima broj I-154/2013 i I-176/2013 Privredni sud u Novom Sadu odložio je izvršenje rešenja o izvršenju na zahtev Republičkog javnog tužilaštva, konkretno zamenika RJT gospođe Snežane Marković. Ovakve odluke suda nisu zasnovane na zakonu.

Odredbama čl. 6. Zakona o izvršenju i obezbeđenju propisano je da je postupak izvršenja i obezbeđenja **hitno**, te da u tom postupku **nije dozvoljeno odlaganje izvršenja, osim ako zakonom nije izričito propisano drugačije**. To pravo na odlaganje niti jednim jedinim propisom nije izdvojeno u korist Republičkog javnog tužioca, niti je to nekim propisom izričito propisano. Istina, odredbama čl. 27. Zakona o javnom tužilaštvu (Sl. glasnik RS br. 116/2008, 104/2009, 101/2010, 78/2011, 101/2011 i 121/2012) je predviđeno da javni tužilac **može zahtevati** odlaganje ili prekid izvršenja **odluke** kad smatra da postoje razlozi da se vanrednim pravnim sredstvom pobija odluka doneta u sudskom ili drugom postupku. Međutim, ova zakonska odredba bila je primenjiva u vreme važenja Zakona o izvršnom postupku (Sl. glasnik RS 124/04) jer je taj zakon propisivao mogućnosti odlaganja izvršenja, ali u novom Zakonu o izvršenju i obezbeđenju (ZIO) ta mogućnost jednostavno ne postoji. Zakon o javnom tužilaštvu čak i ne propisuje izričito da je „odlaganje izvršenja dozvoljeno ukoliko javni tužilac podnese zahtev za zaštitu zakonitosti.“ S druge strane, **Zakona o parničnom postupku (Sl. glasnik 125/04 i 119/09) u odredbi čl. 397. propisuje da, podnesena revizija ne zadržava izvršenje pravnosnažne presude protiv koje je izjavljena. Odredbama čl. 421. ZPP propisano je da će se u postupku povodom zahteva za zaštitu zakonitosti shodno primenjivati odredbe čl. 397. ZPP.**

DAKLE, PODNETI ZAHTEV ZA ZAŠTITU ZAKONITOSTI I PO ZAKONU O PARNIČNOM POSTUPKU I PO ZAKONU O IZVRŠENJU I OBEZBEĐENJU NE MOŽE DA ZADRŽAVA IZVRŠENJE PRAVOSNAŽNE PRESUDE.

U pobijanim rešenjima Privredni sud u Novom Sadu izmislio je nešto što u pravu ne postoji, a to je da je Zakon o javnom tužilaštvu „poseban propis“ u odnosu na Zakon o izvršenju i obezbeđenju i da se isti ima primeniti neposredno na konkretni slučaj. Međutim, odredbom čl. 1. Zakona o javnom tužilaštvu, predviđeno je da se ovim zakonom uređuje:

- organizacija i nadležnost javnih tužilaštva,
- uslovi i postupak za izbor i prestanak funkcije javnog tužioca,
- prava i dužnosti javnog tužioca i zamenika javnog tužioca,
- vrednovanje rada javnog tužioca i zamenika javnog tužioca,
- napredovanje i disciplinska odgovornost javnog tužioca i zamenika javnog tužioca,
- obavljanje poslova pravosudne uprave i tužilačke uprave u javnim tužilaštvima,
- obezbeđenje sredstava za rad javnih tužilaštva i
- druga pitanja od značaja za rad javnih tužilaštva.

Dakle, Zakon o javnom tužilaštvu ni u jenom segmentu ne uređuje izvršnopravnu materiju, niti na drugačiji način uređuje izvršni postupak, pa pream tome i nije *lex specialis* u odnosu na ZIO. Javni tužilac može samo podneti zahtev za odlaganje ili prekid izvršenja odluke kad smatra da postoje razlozi da se vanrednim pravnim sredstvom pobija odluka doneta u sudskom ili drugom postupku, ali o tome konačnu odluku donosi sud u skladu sa odredbama novog Zakona o izvršenju i obezbeđenju, kao i u vezi sa shodnom primenom ZPP.

U izvršnom predmetu I-176/2013 u kome je potraživanje oko 1.500.000.000,00 dinara, postoji mogućnost da će doći do otežanog poslovanja Grada, ali sud i Republički javni tužilac zaboravljaju jednu činjenicu, a to je da parnica P-4597/2010 traje od 2007. godine, pa je prosto neverovatno da za sve ove godine izvršni dužnik nije rezervisao sredstva u slučaju eventualnog gubitka spora. Iz ovoga što su uradili Republički javni tužilac i sada sud, jasno je i zašto nije.

Zamenik Republičkog javnog tužioca gospođa Snežana Marković je uz zahtev za odlaganje izvršenja dostavila i vanredni pravni lek „Zahtev za zaštitu zakonitosti“. Svaki nepristrasni i objektivni pravnik koji pročita taj vanredni pravni lek može videti da je Republički javni tužilac izjavio ovaj vanredni pravni lek zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 361. stav 2. tačka 5. ZPP. Prema odredbama čl. 417. Zakona o parničnom postupku, Javni tužilac može podići zahtev za zaštitu zakonitosti samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 361. stav 2. tačka 5. Zakona. Odredbama čl. 361. st. 2. tačka 5. ZPP, propisano je da bitna povreda odredaba parničnog postupka uvek postoji, ako je protivno odredbama ovog zakona sud zasnovao svoju odluku na **nedozvoljenim raspolaganjima stranaka** (čl. 3. Stav 3.). A član 3. ZPP, glasi:

„U parničnom postupku sud odlučuje u granicama zahteva koji su stavljeni u postupku.

Stranke mogu slobodno raspolagati zahtevima koji su stavile u postupku. One se mogu odreći svog zahteva, priznati zahtev protivnika i poravnati se.

Sud neće dozvoliti raspolaganja stranaka koja su u suprotnosti sa prinudnim propisima, javnim poretkom i pravilima morala.“

Iz sadržine Zahteva za zaštitu zakonitosti ne proizilazi da su stranke u postupku vršila nedozvoljena raspolaganja u smislu odredbi čl. 3. Zakona o parničnom postupku. Republički javni tužilac u zahtevu, jednako kao i izvršni dužnik Grad Novi Sad u svojoj reviziji, ukazuje na povrede materijalnog propisa, konkretno odredbi čl. 189, 262, 263, 266 i 269, a u vezi sa čl. 13. Zakona o obligacionim odnosima, zatim ukazuje na neosnovano obogaćenje, pa da je ugovor po svojoj sadržini protivan prinudnim propisima i sl. Međutim, za ono za šta je zaista ovlašćen po zakonu kada podnosi ovaj vanredan pravni lek, Republički javni tužilac ne ukazuje u Zahtevu za zaštitu zakonitosti. U toku parničnog postupka između ATP Vojvodine i Grada Novog Sada NESPORNO nije učinjena bitna poverda postupka iz čl. 361. st. 2. tačka 5. ZPP, tj. nije bilo nedozvoljenih raspolaganja stranaka sa zahtevom. U velikom broju predmeta Vrhovni sud Srbije, odnosno Vrhovni kasacioni sud, pa i Ustavni sud RS je već odlučivao po sličnim zahtevima za zaštitu zakonitosti, pa je presudio da su takvi zahtevi za zaštitu zakonitosti neosnovani (Npr. Rešenje Vrhovnog suda Srbije Sgzz-602/2007 od 29.11.2007. godine; Presuda Vrhovnog suda Srbije Sgzz-106/2009 od 07.05.2009. godine; Presuda Vrhovnog kasacionog suda Rev-195/2010(2) od 17.02.2010. godine; Rešenje Vrhovnog kasacionog suda Gzz1-109/2010 od 27.05.2010. godine; Rešenje Ustavnog suda UŽ-3771/2010 od 12.05.2011. godine i dr.)

Naravno sve ovo je dobro poznato Republičkom javnom tužiocu, ali ostaje otvoreno pitanje zašto je izjavio ovaj vanredni pravni lek za koji zna unapred da će biti odbijen. Samo da bi tražio odlaganje izvršenja? Zar to nije zloupotreba zakonskih ovlašćenja??

U rešenjima Privrednog suda u Novom Sadu kojim se odlaže izvršenja rešenja, izvršni sudija nije navela koji su to zakonski razlozi za odlaganje izvršenja. Međutim, u obrazloženju

pobijanog rešenja posebno je citirala navode Republičkog javnog tužioca iz zahteva za odlaganje izvođenja. Između ostalog, posebno se apostrofira da bi izvršni dužnik Grad Novi Sad pretrpio nenadoknadivu štetu i istovremeno bi došlo do blokade računa dužnika što bi onemogućilo rad dužnika u kome je zaposleno na stotine ljudi, pa bi sve to dovelo do poremećaja u radu svih gradskih službi: škola, obdaništa, bolnica, komunalnih službi i drugo, takođe bi dovelo u pitanje funkcionisanje socijalne zaštite, regresiranje boravka dece u predškolskoj ustanovi vrtićima i boravak dece ometene u razvoju...

Međutim, aktuelni Gradonačelnik u medijima daje sasvim drugačije izjave i ocene u slučaju naplate duga po pravnosnažnoj i izvršnoj presudi, pa kaže i sledeće:

„Grad nebi bankrotirao, ali bi se narušila finasijska stabilnost. U tom slučaju morali bi ući u rebalans budžeta, a bilo bi ugroženo investiciono angažovanje grada. Tu mislim na kapitalne projekte, poput Bulevara Evrope, deo kanalizacione mreže ili prečištača. SIGURNO NEĆE BITI UGROŽENO FINASIRANJE PLATA, IZDAVANJA ZA ZDRAVSTVO, OBRAZOVANJE I OSTALE SOCIJANE KATEGORIJE.“ (Izjava za medije u emisiji RTV „Jedan na jedan“).

Prema odredbi čl. 21. Ustava Republike Srbije, pred Ustavom i zakonom svi su jednaki i svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije. Za svakog običnog građanina, jednako kao i za poznavoca prava, se postavlja jedno logično i životno pitanje:

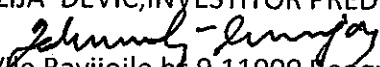
Da su se stranke u sporu našle u obrnutoj situaciji i da Grad Novi Sad potražuje od ATP Vojvodine ili gospodina Ilije Devića ili bilo kog građanina ove zemlje, na osnovu pravnosnažne i izvršene presude, iznos od 1.333.914.000,00 dinara sa zakonskom kamatom, da li bi Zamenik republičkog javnog tužioca gospođa Snežana Marković ikada tražila odlaganje izvršenja, da li bi uopšte podnela zahtev za zaštitu zakonitosti i da li bi Privredni sud u Novom Sadu odložio izvršenje?

Prilog:

- Presuda Privrednog apelacionog suda Pž 6028/2012
- Predlog za izvršenje 26.02.2013.godine
- Predlog RJT Privrednom sudu u Novom Sadu od 14.03.2013.godine
- Rešenje Privrednog suda u Novom Sadu od 20.03.2013.godine
- Prigovor izvršnog poverioca 25.03.2013.godine
- Progovor izvršnog dužnika od 25.03.2013.godine
- Odgovor izvršnog poverioca 28.03.2013.godine
- Rešenje Privrednog suda u Novom Sadu
- Primeri sudske prakse

S poštovanjem,

ILIJA DEVIĆ, INVESTITOR PREDUZEĆA ATP "VOJVODINA"

Vite Ravijojle br.9, 11000 Beograd

Mob.tel: 063 204 416

E-mail: Andjelka.Dević@eunet.rs

Prosledjeno:

- Delegacija EU u Srbiji
- Evropska komisija
- Evropski parlament
- Savet za borbu protiv korupcije
- Agencija za borbu protiv korupcije
- Visoki savet sudstva (VSS)

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 58/2013
Пзз 1/2013
09. мај 2013. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено	
Обично дана 19. 05. 2013. Рно	
Примерака	А прилога Спис.
ПРИМЉЕНО 20. 05. 2013	
Таксирано са	дин. Без таксе
Мањак таксе од	динара
Број	201 Потпис
Време:	

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Мирјане Ђерасимовић и Јелене Боровац, чланова већа, у привредном спору по тужби тужиоца Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД Нови Сад, кога заступа пуномоћник Драгомир Зјалић, адвокат из Новог Сада, против туженог Град Нови Сад, кога заступа Градско јавно правобранилаштво из Новог Сада, уз учешће умешача на страни тужиоца Илије Девића из Београда, кога заступа пуномоћник Емир Јашаревић, адвокат из Београда, ради накнаде штете у износу од 1.333.914.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 6028/12 од 31.01.2013. године и захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва Гт – I – бр.235/13 од 14.03.2013. године, подигнутом против пресуде Привредног суда у Новом Саду П бр.4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљене решењем истог суда од 10.05.2012. године у ставу I и II изреке и пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.6028/12 од 31. јануара 2013. године у делу изреке под I и IV у седници већа одржаној 09. маја 2013. године, без присуства уредно позваног подносиоца захтева за заштиту законитости, донео је следећу

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија туженог Град Нови Сад из Новог Сада, ПРЕИНАЧУЈУ пресуда Привредног суда у Новом Саду П.бр.4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем истог суда П бр.4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуда Привредног апелационог суда Пж бр.6028/12 од 31.01.2013. године у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу исплати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара, са каматом по стопи из Закона почев од 20.12.2011. године до исплате и парничне трошкове у износу од 954.000,00 динара и у делу у коме је тужени обавезан да плати умешачу трошкове првостепеног поступка у износу од 936.500,00 динара и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара и ПРЕСУЂУЈЕ:

II ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев за исплату новчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из Закона, почев од 20.12.2011. године, па до исплате.

III Свака странка сноси своје трошкове поступка.

IV У преосталом делу ревизија туженог ОДБИЈА СЕ као неоснована.

V ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва, подигнут против пресуде Привредног суда у Новом Саду П бр.4597/10 од 06.04.2012. године исправљене решењем истог суда П бр.4597/2010 од 10.05.2012. године у ставу I и II изреке првостепене пресуде и пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.6028/12 од 31.01.2013. године у ставу I и IV изреке.

Образложење

I

Привредни суд у Новом Саду је пресудом пословни број ЗП 4597/2010 од 06. априла 2012. године, пресудио:

I ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да исплати тужиоцу главни дуг од 1.333.914.000,00 са законском затезном каматом од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, у року од 8 дана под претњом извршења.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара, на име трошкова парничног поступка, у року од 8 дана, под претњом извршења.

III ОДБАЦУЈЕ СЕ тужба тужиоца у делу којим тражи да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара, најкасније до 05. у месецу за претходни месец, са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате.

IV Тужба тужиоца је повучена за главни дуг од:

- 2.052.542.925,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате,
- 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате,
- 91.268.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате,
- 142.236.568,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате.

V ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате.

VI ОДБИЈА СЕ захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 936.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате.

Решењем првостепеног суда П бр.4597/2010 од 10.05.2012. године, исправљена је пресуда тог суда П бр.4597/2010 од 06.04.2012. године у првом реду става изреке тако што је после износа од 1.333.914.000,00 динара, додата реч: „динара“.

Привредни апелациони суд је пресудом Пж бр.6028/12 од 31.01.2013. године, пресудио:

„ I ОДБИЈА СЕ, жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду ЗП 4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем од 10.05.2012. године у ставу I и II изреке.

II ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу III изреке.

III ОДБИЈА СЕ жалба умешача на страни тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу III, IV и VI изреке.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да плати умешачу на страни тужиоца износ од 75.000,00 динара на име трошкова одговора на жалбу у року од 8 дана по пријему пресуде.“

II

Против другостепене пресуде тужени изјављује благовремену и дозвољену ревизију.

Ревизију изјављује због битне повреде одредаба парничног поступка учињених у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене више материјалних прописа.

Тужилац и умешач на његовој страни подносе одговоре на ревизију туженог, споре ревизијске разлоге и предлажу да се ревизија као неоснована одбије.

Ревизијски суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 399. ЗПП-а и одлучио као у изреци пресуде из следећих разлога:

Ревизија је делимично основана.

У поступку нису учињене битне повреде из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде ЗПП-а у жалбеном поступку на које неосновано указује тужени у ревизијским разлозима.

III

Из утврђеног чињеничног стања и доказа на којима је засновано произилази следеће:

1. Умешач на страни тужиоца Илија Девих је у јулу 2004. године на аукцијској продаји купио субјект приватизације Транспортно предузеће „Војводина“ у Новом Саду. Куповином субјекта приватизације постао је његов већински власник и организује га као акционарско друштво АТП „Војводина“ Нови Сад. Седиште субјекта приватизације је на адреси Пут новосадског партизанског одреда 1а, оивичен Сентандрејским путем и Кисачком улицом, на парцелама број 3351 и 3352/1, површине преко 6 ха, на којима је уписано право коришћења у корист субјекта приватизације.
2. Илија Девих, сада у спору умешач на страни тужиоца упућује градоначелнику Града Новог Сада Маји Гојковић, писмо о намерама, писано 01.02.2005. године. У том писму обавештава градоначелника да је као већински власник АД намеран да на парцелама 3351 и 3352/1 изгради:
 - аутобуску станицу за међумесни, међурејублички и међународни саобраћај, са свим пратећим садржајима највишег квалитета и европског стандарда;
 - бензинску станицу (не само за потребе аутобуса предузећа, него отвореног типа и за трећа лица);
 - адекватан паркинг простор, за аутобусе предузећа, за све аутобусе којима би се обављао саобраћај на целокупној аутобуској станици, за путничка возила, корисника и посетилаца аутобуске станице, као и за такси возила (чиме би се отклониле врло честе ситуације да се у недостатку паркинга користе зелене површине и друге јавне површине у граду који немају ту намену);
 - управну зграду, у којој би биле смештене стручне службе предузећа;
 - савремени технички преглед и перионицу са најсавременијом опремом;
 - хотел, за потребе туриста, путника и свих осталих корисника аутобуске станице.
3. По упознавању са садржином писма о намерама и идејним пројектом градоначелник и Градско веће Новог Сада, већ 10.02.2005. године (9 дана од сачињења писма о намерама), доносе закључке. Градоначелник Закључком задужује ЈП Завод за изградњу Града, да у име Града координира послове из надлежности Завода, а ради реализације идејног пројекта за изградњу аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, све у складу са писмом о намерама. Заводу је наложено да обезбеди израду саобраћајне студије која ће показати постојање оправданости локације и изградње на њој. Истим Закључком је дата сагласност ЈП Урбанизам „Завод за урбанизам“, Нови Сад, да по захтеву

тужиоца у спору изгради технички пројекат аутобуске станице као и урбанистичку документацију потребну за реализацију пројекта.

4. Потом, парничари 08.05.2006. године, закључују уговор евидентиран код туженог под бројем II – 020 – 2/2006 – 770, којим уговарају и уређују уговорне односе тако што:
- у тачки I одређују и уређују међусобна права и обавезе у вези са обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице стварањем услова за измештање приградског терминала са рибље пијаце на локацију тада и сада постојеће међумесне аутобуске станице као и услова за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са генералним урбанистичким планом;
 - у тачки II уговорници се саглашавају да тужилац гради објекте за нову међумесну аутобуску станицу на земљишту на коме има уписано право коришћења (парцела број 3351 КО Нови Сад I);
 - у тачки III тужилац се обавезао да на поменутој парцели, аутобуску станицу изгради као инвеститор сопственим средствима, у складу са идејним пројектом приложеним уз писмо о намерама прихваћеним од градоначелника и градског већа Града Новог Сада, дана 10.02.2005. године;
 - у тачки IV тужилац се обавезао да за време трајања уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне станице и да ће континуирано пружати услуге свим превозницима под истим условима;
 - у тачки V тужени се обавезао да ће након што тужилац добије употребну дозволу за изграђену аутобуску станицу регулисати аутобуски саобраћај и да ће трасе линија у градском и приградском саобраћају као и аутобуска стајалишта уредити у складу са новом локацијом на основу препорука и анализа које ће припремити ЈП Урбанизам „Завод за урбанизам“ из Новог Сада;
 - уговорено је и да се уговор закључује на неодређено време, односно док траје намена изградње међумесне станице утврђена генералним планом уз могућности једностраног отказа од стране уговорника.

Уговор су потписали за тужиоца умешач у спору Илија Девећ, као директор а за туженог тадашњи градоначелник Града Маја Гојковић.

5. Градоначелник у допису тужиоцу од 20.07.2005. године, сачињеном поводом прихватања писма о намерама са идејним пројектом ради изградње аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај закључује:

- да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице у Новом Саду на парцели број 3351 и 3352/1 КО Нови Сад I представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера;
 - да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након изградње објекта аутобазе и ауто станице на означеним парцелама од стране инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад, на којима ће се наставити обављање делатности међуградске аутобуске станице;
 - да је измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад инвестиција трајног карактера од великог значаја за Град Нови Сад, па је у том смислу ова одлука дугорочног карактера.
6. Скупштина Града Новог Сада је на 17-ој седници одржаној 03. марта 2006. године донела одлуку о изменама генералног плана Града Новог Сада, важећег до 2012. године и изменила генерални план са важношћу до 2021. године, а одлука о његовој измени објављена је у „Сл. листу Града Новог Сада“, број 10 од 14.04.2006. године. Одлука је донета под насловом: „Локација међуградске аутобуске станице и приградског терминала у коме је и текст: „Да ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парцели број 3351 КО Нови Сад I, уз могућност подземне везе испод железничке станице.“

У „Сл. листу Града Новог Сада“, број 39 од 25.10.2006. године, објављен је генерални план Града до 2021. године (пречишћен текст). У делу који се односи на друмски саобраћај – јавни превоз је само предвиђено измештање терминала на рибљој пијаци на локацији код железничке станице.

7. Град Нови Сад, Градска управа за урбанизам и стамбене послове је донела 28. јула 2007. године решење којим се издаје употребна дозвола за прву фазу комплекса Ауто-транспортног предузећа (аутобуска станица спратности приземље и спрат II+1) са склоништем и перонима са надстрешницом, паркинг простором за аутобусе и путничке аутомобиле у Новом Саду, у ул. Пут Новосадског партизанског одреда 1/а, на парцели број 3351 КО Нови Сад I, чији је инвеститор „Војводина“ АД из Новог Сада. Министарство за капиталне инвестиције је решењем од 23.01.2007. године, утврдило да аутобуска станица која се налази у Новом Саду на поменутој локацији испуњава услове за рад аутобуске станице прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и Правилником о ближим саобраћајно-техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта.

8. Градска управа за саобраћај и путеве Нови Сад, је бројним решењима донетим у току 2007. године одредила да је за међумесни и међународни саобраћај почетно и крајње стајалиште нова аутобуска станица, одређујући и таксе за десет такси места на новој аутобуској станици, дајући и сагласност за измену дела градског саобраћаја према режиму саобраћаја за аутобусе у Новом Саду, одређивањем постављања саобраћајне сигнализације, одредивши да се стара аутобуска станица на Бул. Јаше Томића број 6, одређује за аутобуске терминале искључиво за приградски превоз путника.
9. А, Градска управа за инспекцијске послове је дана 26.06.2007. године донела закључак о дозволи извршења којим је утврђена правноснажност решења од 18.06.2007. године којим је ЈГСП-у наложено да поступи по решењу од 18.06.2007. године и да у складу са истим аутобуску станицу у Новом Саду на Бул. Јаше Томића број 6, користи у функцију аутобуског терминала искључиво за приградски превоз, а уколико ЈГСП не поступи по датом налогу извршење ће се спровести принудним путем, тако што ће ЈП „Завод за изградњу Града“, саобраћајном сигнализацијом регулисати забрану саобраћаја за аутобусе међумесног превоза ка улицама које воде аутобуском терминалу за приградски саобраћај у Новом Саду на Бул. Јаше Томића број 6.
10. Тужилац је започео са обављањем делатности пружања станичних услуга. Притом, започета делатност није испунила очекиване резултате из закљученог уговора, јер се међумесни превоз као и међуградски и даље обављао са поласцима и доласцима и преко старе аутобуске станице.
11. По закључењу предметног уговора и добијања употребне дозволе за тужиочеву аутобуску станицу настале су озбиљне спорности. Уговорници – учинише спорном вољу, циљ и намеру закљученог уговора, па следом тога и уговором преузете обавезе. Тужилац и умешач на његовој страни устрајавају у тврдњи да је воља уговорника, следом тога и циљ закључења уговора био да се по добијању употребне дозволе измести аутобуска станица на Бул. Јаше Томића 6, и да се целокупни међумесни и међуградски саобраћај доласци и одласци врше искључиво са тужиочеве аутобуске станице. На томе устрајавају на основу уговорених обавеза и радњи предузетих у циљу провођења реализације уговора.
12. Наступиле су сметње за реализацију уговора којим се промовишу искључиво интереси тужиоца и умешача и тужени почиње тиху опструкцију извршења уговорне обавезе. Обавезе, измештања целокупног међумесног и међународног саобраћаја са аутобуске станице корисника ЈГСП на Бул. Јаше Томића број 6, на новоизграђену тужиочеву аутобуску станицу.

Мере предузете путем надлежних служби туженог нису уродиле плодом. Дотадашња и садашња аутобуска станица није престала са пружањем поменутих станичних услуга, а нова аутобуска станица није заживела због тога у очекиваном смислу. Потом, тужени неизвршавање уговора покушава да одбрани ставом који је супротан израженом ставу тужиоца и умешача. Устрајава у тврдњи коју образложено, а неуспешно покушава да одбрани и у ревизијским разлозима, да намера уговорника (парничара) није била да постојећа аутобуска станица МАС престане са пружањем поменутих станичних услуга и да ту делатност у целости преузме тужиочева аутобуска станица. Међутим, то није тако. Из радњи предузетих од стране надлежних органа и служби туженог као и из закључивања градоначелника од 20.07.2005. године произилази супротно, тј. да је воља и намера уговорника била да се у целости измести дотадашњи међумесни и међународни саобраћај са аутобуске станице на Булевару Јаше Томића број 6, на новоизграђену тужиочеву аутобуску станицу. На то упућују и захтеви Градског јавног правобранилаштва из Новог Сада и Завода за изградњу града упућени надлежном министарству од кога траже да се забрани рад постојећој аутобуској станици МАС.

13. То као неспорно закључују и нижестепени судови и за то дају углавном прихватљиве разлоге. Тужени је дакле, без видљива интереса промовисног кроз закључке свог тадашњег градоначелника преузео обавезу, да у целости измести међумесни и међународни саобраћај са аутобуске станице на Бул. Јаше Томића број 6, на тужиочеву аутобуску станицу.
14. Притом се не сме занемарити превиђање нижестепених судова, тј. предуговарање, формално исказано кроз писмо о намерама које по својој правној природи представља понуду за закључење уговора коју само после девет дана од дана учињене понуде (10. јула 2005. године), прихватају безрезервно градоначелник и Градско веће Града Новог Сада. Не указује ли брзина прихватања понуде да је претходно била припремљена сва потребна логистика за њено прихватање.

Изнето упућује на закључак да је прихватање понуде и идејног пројекта достављеног уз њу захтевало озбиљну анализу сагледавања оправданости прихватања понуде са свих аспеката. Посебно са аспекта измештања у целости међумесног и међународног саобраћаја са постојеће аутобуске станице на ново изграђену аутобуску станицу тужиоца. Ту анализу су претходно требале и морале да ураде надлежне градске службе које су то формално чиниле по прихватању понуде.

15. Потом уговорници закључују уговор чије су уговорне одредбе поменуте под тачком 4. претходног излагања. Тако закључени уговор захтева озбиљну анализу свега, посебно његових одредби које обавезују туженог, да створи услове, а потом у целости измести међумесни и међународни саобраћај на тужиочеву аутобуску станицу. Не треба се

посебно напрезати да би се закључило шта то суштински значи и које су последице тог измештања. Такво уговарање представља у суштини забрану (онемогућавање) пружања станичних услуга у међумесном и међуградском саобраћају ЈГСП-у.

Уговор је сагласност воља двају или више лица, којом се постиже неко правно дејство и то је његов општи појам који је својствен многим гранама права у којима се појављује. У облигационом праву, он представља извор облигације, што подразумева сагласност воља два или више лица којом се постиже неко облигационо-правно дејство. Правни поредак странкама пружа извесну слободу уговорног уређења односа, слободу одлучивања, избора и регулисања тих односа. Слобода уговорања никада није нити ће икад бити апсолутна. Може бити речи само о њеним ширим или ужим границама. Притом, правни поредак изражава опште потребе једне правно организоване заједнице, изванредан ред и извесност у примени тог поретка који служи и гаранцијама индивидуалне воље и њеног испољавања.

Слобода уговорања није неограничена. Напротив, ограничена је. То јасно произилази из члана 10. ЗОО, којом законском нормом је прописано да су стране у облигационим односима слободне у границама принудних прописа, јавног поретка и добрих обичаја, да своје односе уреде по својој вољи. Притом су стране у облигационом односу равноправне, а у заснивању облигационих односа и остваривању права и обавеза из тих односа, стране су дужне да се придржавају начела савесности и поштења (члан 12. ЗОО). Забрањено је вршење права из облигационих односа противно циљу због кога је оно законом установљено или признато (члан 13. ЗОО).

Заснивањем облигационих односа стране не могу установљавати права и обавезе којима се за било кога ствара или искоришћава монополски положај на тржишту (члан 14. ЗОО).

Стране су у облигационом односу дужне да у извршавању своје обавезе поступају са пажњом која се у правном промету захтева у одговарајућој врсти облигационих односа (пажња доброг привредника односно пажња доброг домаћина). То правно начело из члана 18. ЗОО важи и за парничаре као уговорнике при закључењу предметног уговора.

Следом реченог поменута основна начела из Закона о облигационим односима су морала бити поштована и при закључењу уговора између парничара у спору. Међутим, нису. Нису зато што су парничари у спору при сачињењу и прихватању понуде, а потом и закључењу уговора били несавесни. Несавесни зато што су знали да уговарају нешто што је недопуштено. Закљученим уговором, уговорници су уговорили монополски положај у корист тужиоца, уговарањем да ће се забранити (онемогућити) пружање станичних услуга аутобуској станици лоцираној на Булевару Јаше Томића број 6, корисника ЈГСП и

омогућити тужиоцу да у целости преузме дотадашњу станичну делатног Јавног предузећа у међумесном и међународном саобраћају обављајући је на новоизграђеној станици као једино лице и монополиста. Закључењем уговора са тим заједнички опредељеним циљем је противно принудним прописима јавном поретку и добрим обичајима, па је тако закључени уговор у делу уговорене обавезе туженог ништав. Дакле, недопуштен мотив и лоша намера противни добрим обичајима је определио уговорнике да закључе предметни уговор. Нема сумње да су оба уговорника знала да постоји недопуштени мотив. Недопуштен мотив и лоша намера су прикривени кроз формулацију измештања међумесног и међународног саобраћаја са постојеће аутобуске станице корисника ЈГСП на нову локацију тј. аутобуску станицу тужиоца.

Закључени уговор може да производи правна дејства само ако се испуне услови који се законом захтевају за његов настанак и пуноважност. Уколико у моменту закључења уговора не постоји један од услова потребан за његову пуноважност, уговор је непуноважан – ништав. Апсолутно ништавим уговорима вређају се оквири јавног поретка, па се утврђење њихове ништавости предузима ради заштите општег интереса.

Уговор који су закључили парничари је у очигледној супротности са одређеним друштвеним нормама и начелима облигационог права и у супротности са добрим пословним обичајима. Његовим извршењем би се у већој мери нарушила материјална добра на штету Јавног градског саобраћајног предузећа, а уговорници су притом поступали са лошим намерама, тј. намером да се нанесе штета трећем лицу и омогући корист тужиоцу.

То даље подразумева да се намеће и питање правног дејства закљученог уговора у односу на треће лице, конкретно ЈГСП. Уговорници су били намерни да делатност станичних услуга у међумесном и међународном саобраћају измeste са Бул. Јаше Томића број 6, на новоизграђену аутобуску станицу тужиоца. А то подразумева, иако није директно речено забрану – онемогућавање ове делатности дотадашњем и садашњем вршиоцу ЈГСП-у и поверавање исте делатности у целости тужиоцу. Отуда се намеће питање може ли такво уговарање на штету вршиоца те делатности и преношењем исте на тужиоца производити правно дејство у односу на ЈГСП. Може ли тужени уговором преузети такву обавезу и реализовати је. По оцени ревизијског суда такво уговарање је ништаво. Ништаво, зато што постоји законом прописан правни пут за измену делатности привредног друштва, па и јавног предузећа које је основала локална самоуправа, Град Нови Сад. Јавно предузеће као и привредно друштво има свој оснивачки акт, решење о регистрацији оснивања опште и друге акте. Измена оснивачког акта на основу кога је регистрована делатност јавног предузећа, врши се на начин прописан тим актом, статутом и одлуком о томе коју доноси

надлежни орган управљања. То у сваком случају не може да буде само тужени као оснивач, нити се то може чинити уговором како су то били намерни да учине уговорници (парничари) у спору.

16. Последице ништавости се у принципу отклањају враћањем у пређашње стање, тј. у стање пре закључења ништавог уговора. То значи да је у случају ништавости сваки уговарач у обавези да врати другом све што је примио по основу ништавог уговора. Ако то није могуће или ако се природа оног што је испуњено противи враћању, даје се одговарајућа накнада у новцу уколико законом није шта друго одређено. Притом, при одлучивању о дејствима ништавости ревизијски суд цени савесност уговорника, заједничку намеру, недопуштени мотив и предмет уговарања водећи рачуна и о заштити друштвених интереса који се угрожавају и повреди добрих обичаја.

Осим повраћаја у пређашње стање, као правна последица ништавости уговора може се појавити и накнада штете, јер закључењем ништавог уговора једна страна може претрпети штету услед неизвршења уговорних обавеза. Накнаду штете може тражити само савесна страна, тј. она која није знала, нити је према околностима могла знати за ништавост. Ревизијски суд закључује да су оба уговорника знала за ништавост уговора и да су била намерна за закључење таквог уговора у циљу омогућавања монополског положаја тужиоцу.

17. Нижестепени судови су потпуно превидели чињенице везане за слободу уговарања, мотиве таквог уговарања, циљ и намеру тако закљученог уговора. Тиме се као нечим битним за одлучивање о основу одговорности нису бавили. Некритички су пошли само од става да тужени није извршио уговорну обавезу превиђајући притом дозвољеност таквог уговарања. Код постојања несавесности, недопуштеног мотива и предмета уговорања, ревизијски суд је закључио да је предметни уговор ништав у делу који се тиче извршења уговора од стране туженог у погледу обезбеђења тужиоцу искључивог обављања делатности прихватања и отпремања аутобуса у међумесном и међународном саобраћају. Та ништавост захтева и одговоре на следећа питања, а она су:

- ко треба да сноси последице неизвршења уговора од стране туженог и у ком обиму;
- да ли само тужени или оба несавесна уговорника;
- ако, оба уговорника треба да сnose последице ништавости у чему се састоји њихова појединачна одговорност и које су сразмере исте.

Ревизијски суд заступа став да последице неизвршења уговора од стране туженог у смислу настанка штете у виду измакле користи за тужиоца морају да сnose оба уговорника. Не може је сносити само тужени. Не може због тога што није само он крив за закључење ништавог уговора. Крива су оба уговорника и њихова кривица је једнака. Она произилази из заједничке воље намере и циља уговарања.

Произилази да су оба уговорника у том смислу била на тзв. „истом задатку“, јер су скривеним и вешто формулисаним одредбама уговорили онемогућавање делатности пружања станичних услуга у међумесном и међународном саобраћају ЈГСП-у преношењем те надлежности на тужиоца.

Из досадашњег излагања везаног за савесност, мотив, лошу намеру, недозвољен предмет (чињење) несумњиво произилази да је одговорност уговорника иста – једнака. То подразумева да постоји подељена одговорност за насталу штету у једнакој сразмери. Обзиром да враћање у пређашње стање као отклањање последице ништавости није могуће, последице ништавости се могу отклонити само кроз накнаду штете, која је неизвршењем уговора настала за тужиоца. Закључени уговор је атипичан, са прикривеним и недопуштеним мотивом, сакривеним кроз вешту формулацију „измештање међумесног и међународног саобраћаја.“ Правило је да несавесна уговорна страна нема права на накнаду штете. Међутим, то правило у конкретном случају мора да трпи изузетак. Изузетак, код накнаде штете настале закључењем уговора од стране оба несавесна уговорника. Оба уговорника су по оцени ревизијског суда једнако несавесна. Стога код постојања обостране и једнаке несавесности за закључење ништаве уговорне обавезе туженог, насталу штету не може трпети само несавестан уговорник који ју је претрпео (тужилац). Не може због тога што је иначе не би претрпео да је тужени био савестан и одбио да са њим закључи предметни уговор. Напомиње се, да и начела правне сигурности морају бити заступљена и код тако закљученог уговора, а она у конкретной ситуацији налажу да последице ништавости уговора резултиране настанком штете за тужиоца морају да сnose оба уговорника. Стога, ревизијски суд закључује да конкретне околности захтевају досуду половине основане и доказане штете.

У поменутом смислу се мора посматрати и обим те штете. Већ помињана несавесност, лоша намера, недопуштени мотив, недозвољен предмет (чинидба туженог), повреда друштвеног добра, обим противзаконитости, захтевају да се у складу са свим тим одреди и обим накнаде штете. Стога се, обим штете у смислу временског оквира мора посматрати на већ поменути начин. Све те околности морају бити цењене и при досуди обима штете у смислу њеног временског трпљења. Предмет спора је захтев за исплату штете у виду измакле користи за период од 57 месеци, тј. од 01. марта 2007. па до 01. децембра 2011. године. Ценећи све поменуте околности везане за закључење уговора, одлучено је да се тужиоцу као несавесном уговорнику досуди штета и то само у утуженом временском периоду што подразумева да се то право исцрпљује за период после тога. Свако друго решење било би супротно околностима таквог ништавог уговарања. Начела правичности захтевају досуду само основане и утужене штете обухваћене овом тужбом. То подразумева да се штета не може остваривати у будућности из ништаве уговорне одредбе, јер за

то не постоји правни основ обзиром да нико не може остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној обавези).

Изражени правни став и на њему заснована ревизијска одлука, везано за основ одговорности заснива се на општем начелу из члана 10, 11, 12, 13, 14, 16. ст.1. и 2. члана 25. ст.1. и 2. ЗОО. Заносвана је и на недопуштеном основу јер свака уговорна обавеза мора имати допуштени основ, а основ је недопуштен ако је противан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима (члан 51. ст.1. и 2. ЗОО). Законодавац је у члану 52. ЗОО, прописао да ако је основ недопуштен уговор је ништав. Недопуштена побуда у до сада у поменутом смислу, предметни уговор чини без правног дејства, што произилази из члана 54. став 2. ЗОО. Уговорена обавеза туженог је ништава и у смислу члана 103. став 1. ЗОО. Њоме се повређује и конкуренција прописана у члану 2. Закона о конкуренцији („Сл. гласник РС“, број 70/2005), који Закон се персонално примењује и на парничаре у смислу члана 4. став 1. те законске норме.

Следом реченог о поменутом основу и обиму штете одлучено је и на основу члана 104. ст.1. и 3. и аналогној примени става 2. те законске норме, прописане у Закону о облигационим односима.

Суд у смислу члана 109. став 1. ЗОО, на ништавост пази по службеној дужности.

Ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице (члан 154. став 1. ЗОО), а предметна штета настала је као што је до сада већ речено кривицом оба уговорника. Кривица постоји када је штетник проузроковао штету намерно или непажњом или аналогно томе када су штету проузроковали уговорници намерно или непажњом (члан 158. ЗОО). Подељена одговорност уговорника за накнаду штете заснована је на члану 192. ЗОО, а о њој је одлучивано и на основу већ помињане одредбе члана 104. став 3. ЗОО.

18. И поред изнетог нижестепени судови су усвојили тужбени захтев за исплату измакле користи у висини од 1.333.914.000,00 динара. Досуђени износ састоји се у измаклој користи насталој због немогућности пословања аутобуске станице у висини од 615.600.000,00 динара, очекиваној добити од закупа у висини од 323.760.000,00 динара, очекиваној добити од издавања рекламног простора у износу од 106.080.000,00 динара и у разлици добити по највишим ценама ценовника Привредне коморе Србије у износу од 288.534.000,00 динара. За утужени период од 01. марта 2007. године до 01. децембра 2011. године, досуђен је износ од 1.333.914.000,00 динара.

19. По оцени ревизијског суда постоји само правни основ за досуду измакле користи због немогућности пословања аутобуске станице у висини од 615.600.000,00 динара у овом утуженом периоду. Та висина је утврђена на основу остварене добити коју месечно остварује постојећа аутобуска станица МАС корисника ЈГСП, на Бул. Јаше Томића бр.6.

Обзиром да је у претходном излагању изражен став да су оба уговорника на једнаке делове крива за насталу штету, овај утужени и нижестепеним пресудама правноснажно досуђени износ треба умањити за половину тј. за део штете коју мора да сноси тужилац. Половина ове штете износи 307.800.000,00 динара.

Ревизијски суд је у овом делу одбио ревизију туженог као неосновану (став IV изреке ревизијске пресуде), што подразумева да је тужени обавезан да плати тужиоцу измаклу корист због непословања аутобуске станице у износу од 307.800.000,00 динара са каматом по стопи Закона почев од 20. децембра 2011. године па до исплате.

Право тужиоца на досуду овог износа, а обавеза туженог на његову исплату заснована је на одредби члана 189. ЗОО. Висина накнаде штете одређена је по ценама утврђеним приближно дану пресуђења, а при досуђењу узета је у обзир само измакла корист – добитак који је тужилац могао основано очекивати по редовном току ствари.

20. Супротно ставу нижестепених судова, ревизијски суд сматра да су нижестепени судови погрешно, без ваљаног правног основа и чињеничног упоришта обавезали туженог да плати преосталу утужену штету по основу очекиване добити од закупа и издавања рекламног простора и разлике добити по ценама Привредне коморе Србије. Та штета досуђена је на основу налаза и мишљења судског вештака Драгаш Јована од 20.10.2011. године. Налаз вештака је у целости и некритички прихваћен. Притом, нижестепени судови превиђају постојање одредбе члана 8. ЗПП, којом је прописано да суд по свом уверењу одлучује које ће чињенице узети као доказане и о томе одлучује на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка. То даље подразумева да се при оцени налаза вештака и код утврђења висине штете мора поћи од тржишних услова. Тржишних у смислу понуде и тражње за пословним и канцеларијским простором у граду. И то на свим локацијама града, а посебно на локацији нове аутобуске станице. Наравно, да ће се ценити чињеница да ли је у граду већа понуда од тражње пословног и канцеларијског простора, те постоји ли у граду и у ком обиму постоји незакупљени пословни и канцеларијски простор. При утврђивању висине вештак посебно не узима у обзир ову битну чињеницу. Занемарно ју је, а нижестепени судови некритички прихватајући налаз, прихватају оптимистичку наду тужиоца у том смислу, коју је у целости прихватио и вештак Јован Драгаш. Вештак је

код утврђивања висине ове штете пошао од претпоставке да би тужилац на локацији аутобуске станице у целости издао како пословни тако и канцеларијски простор у закуп. При том нема одговора на питање зашто, ако је канцеларијски простор тако атрактиван, тужилац исти није издао у закуп по прибављању употребне дозволе за вршење станичних услуга јер обављање делатности у канцеларијском простору у принципу није строго везано за обављање делатности аутобуске станице. То исто важи и за очекивану добит од издавања рекламног простора. Тужилац сматра и то тужбом тражи, а вештак некритички прихвата ту оптимистичку наду и утврђује да би тужилац у утуженом периоду у потпуности издао расположиви рекламни простор и месечно га наплаћивао у износу од 1.860.000,00 динара месечно, а у утуженом периоду у укупном износу од 106.020.000,00 динара.

Следом реченог, ревизијски суд сматра да за досуду ова два вида штете у виду измакле користи нису испуњени законски услови. Због тога што се ради о оптимистичкој нади која не може бити основ за досуду ове штете у смислу члана 189. став 3. ЗОО, којом законском нормом је прописано да при оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима. Међутим, утужени добици се реално нису могли очекивати, нити основано пројектовати. Стога су нижестепени судови ове утужене износе требали као неосноване одбити, а не досудити.

Свака странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника. Доказивање обухвата све чињенице које су важне за доношење одлуке. Ако суд на основу изведених доказа (члан 8. ЗПП), не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, постојање чињенице закључиће применом правила о терету доказивања (члан 223. ЗПП). Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије одређено. То јасно произилази из члана 220, 221. став 1. 223. важећег ЗПП, који се примењује на материјалноправни однос странака. Код чињенице да тужилац није доказао постојање основа и висине ове утужене штете, тужбени захтев је уместо што је усвојен требало одбити као неоснован са разлога недоказаности основаности истог.

21. Нижестепени судови досудише тужиоцу и штету у месечном износу од 5.062.000,00 динара, на име разлике добити по ценовнику услуга који је примењиван на тадашњој и садашњој аутобуској станици за међумесни и међународни саобраћај и максималних цена тих услуга лимитираних и максималних цена тих услуга лимитираних ценовником Привредне коморе Србије. Приликом одлучивања о овом виду штете мора се поћи од постојећих околности и начину на који је она утврђена. Она је утврђивана на основу пословања аутобуске станице у утуженом

периоду и утврђено да је стварни добитак у месечном износу од 10.800.000,00 динара. Тај износ је утврђен према важећем и примењиваном ценовнику станичних услуга. Међутим, жеља тужиоца у том смислу је далеко већа. Тужилац сматра да је постојећа аутобуска станица МАС требала да одреди цене по максималним ценама дозвољеним од стране Привредне коморе Србије за поједине станичне услуге и да би он применио те цене при пружању станичних услуга, те да би стога по том основу остваривао месечно још по 5.062.000,00 динара. Код оваквог пословног размишљања и приступа намеће се питање и других разлога због којих није заживела аутобуска станица у очекиваном смислу. Међутим, независно од тужиочевих амбиција које не могу бити основ за досуђење, супротно резону вештака и нижестепених судова који прихватају налаз вештака, ревизијски суд сматра да тужиоцу не припада право на ову штету јер је параметар за досуду те штете само висина која је на име станичних услуга месечно остваривана на тадашњој и садашњој аутобуској станици МАС. Отуда је и овај део тужбеног захтева одбијен као неоснован са разлога недоказаности основаности истог.

22. Следом изнетог ревизијски суд је о ова три тужбена захтева одлучио одбијањем истих преиначујући нижестепене пресуде одбијањем тужбеног захтева у износу од 1.026.114.000,00 динара. У овом новчаном износу садржан је и део одбијеног тужбеног захтева за штету због немогућности коришћења аутобуске станице у висини од 307.800.000,00 динара.

То подразумева да су нижестепени судови погрешном применом материјалног права досудили тужиоцу износ од 1.026.114.000,00 динара, са затезном каматом почев од 20.12.2011. године, који је ревизијски суд на основу процесног овлашћења из члана 407. став 1. ЗПП, преиначењем нижестепених пресуда одбио као неоснован одлучивши тако у ставу I изреке ревизијске пресуде.

Обзиром да су неосновани ревизијски разлози везани за досуду штете због немогућности искоришћења – коришћења аутобуске станице у износу од 307.800.000,00 динара, ревизијски суд је на основу процесног овлашћења из члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу IV изреке пресуде.

23. Преиначена су и нижестепена решења садржана у изрекама првостепене и другостепене пресуде, којима је обавезан тужени да тужиоцу и умешачу исплати трошкове првостепеног поступка, а умешачу и трошкове другостепеног поступка и одлучено да свака странка сноси своје трошкове спора. Тако је одлучено решењем о трошковима спора садржаним у ставу III изреке ревизијске пресуде, заснованим на одредби члана 161. став 2. а у вези са чланом 149. став 2. ЗПП. Обзиром на успех у спору одлучено је да странке у спору укључујући ту и

умешача на страни тужиоца треба и морају да сnose своје трошкове првостепеног, другостепеног и трећестепеног поступка.

То исто важи и за трошкове спора настале у вези са одговорима на подигнути захтев за заштиту законитости. Парничне радње подношења одговора на захтев су биле непотребне и сувишне и отуда нема места досуди ових трошкова у смислу члана 150. став 1. ЗПП.

24. Примећује се, да умешач на страни тужиоца непотребно указује на захтеве надлежних из Европске уније за преиспитивање тзв. „контровезних“ приватизација укључујући ту и приватизацију АТП „Војводина“ Нови Сад, кога је приватизовао на аукцијској продаји умешач на страни тужиоца. Спор парничара није спор настао из приватизације и са њом нема додирних тачака. Евентуални ризични кредитни пласмани одобрени тужиоцу не могу представљати правни основ за њихово намирење из ништаве уговорне одредбе коју су закључили парничари.

III

Републичко јавно тужилаштво је против првостепене и другостепене пресуде у означеном делу подигло захтев за заштиту законитости. Захтев је подигнут на основу процесног овлашћења из члана 361. став 1. тачка 5. ЗПП. Подигнутим захтевом предлаже да се захтевом побијане пресуде преиначе и као неосновани одбију тужбени захтеви.

Тужилац и умешач подnose одговор на подигнути захтев за заштиту законитости, споре основаност захтева и предлажу да се захтев као неоснован одбије.

У подигнутом захтеву за заштиту законитости се истиче да је располагање странака захтевима ограничено принудним прописима који регулишу настанак, садржину и престанак субјективних права. Те императивне норме су обавезне за странке и оне их не могу својом вољом мењати, па су судови у поступку дужни да спрече то кршење принудних прописа. Ако се императивним нормама које су садржане у било ком законском акту нешто забрањује, суд не може усвојити захтев странака ако је тај захтев супротан Закону (члан 3. став 3). Суд је зато дужан да цени да ли је тај захтев правно дозвољен, па ако утврди да је реч о недозвољеном располагању странака, односно да странка злоупотребљава право у поступку, дужан је да одбије захтев, односно да не уважи располагања странака која су у супротности са принудним прописима.

Врховни касациони суд је одлучио о изјављеном захтеву на основу процесног овлашћења из члана 415. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 од 28. септембра 2011. године, ступио на снагу 01. фебраура 2012. године).

Захтев је испитан на начин прописан чланом 421. став 1. Закона о парничном поступку и одлучено је као у ставу V изреке пресуде из следећих разлога:

Захтев није основан.

Није основан због тога што за усвајање захтева нису испуњени процесни услови прописани чланом 3. став 2. и 3. Закона о парничном поступку. Поменутом законском нормом прописано је:

„Странке могу слободно располагати захтевима које су ставиле у току поступка. Оне се могу одрећи свог захтева, признати захтев противника и поравнати се.

Суд неће дозволити располагања странака која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала.“

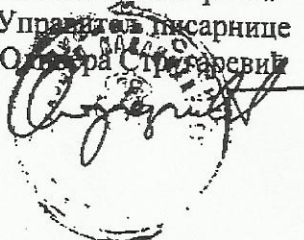
Поменута процесна норма је потпуно јасна. Она не оставља никакве дилеме у њеној примени. То даље подразумева да се под недозвољеним располагањима из ове процесне норме подразумевају диспозитивне радње везане само за одрицање од захтева, признање захтева и закључење поравнања. Друге диспозитивне радње не могу бити предмет недозвољеног располагања нити се могу подвести под процесну норму из члана 361. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, као процесни основ за изјављивање, а следом тога и усвајање захтева. Законска норма је рестриктивна и ограничава разлоге за изјављивање овог ванредног правног лека.

Основаност захтева цени се према искуственој пракси Врховног касационог суда само у смислу диспозитивног располагања везаног за радње предузете у парничном поступку. И то само диспозитивне радње везане за одрицање од захтева, признање захтева и закљученог поравнања. Остале диспозитивне радње не могу бити предмет преиспитивања подигнутог захтева. Процесна норма из члана 3. став 2. и 3. ЗПП, се потпуно рестриктивно тумачи и примењује. Таква рестриктивност искључује санкционисање недозвољених располагања на које указује подносилац захтева.

Зато је на основу процесног овлашћења из члана 405. став 1. а у вези са чланом 421. став 2. ЗПП одлучено одбијањем захтева као неоснованог (став V изреке ревизијске пресуде).

Председник већа - судија
Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка
Управљајући писарнице
Одговорна Стреларевић

Република Србија
АГЕНЦИЈА ЗА БОРБУ
ПРОТИВ КОРУПЦИЈЕ
Број: 014-08-07-00-4/2010
Датум: 12.08.2013.године
Београд

ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Драгомир Милојевић, вршилац функције председника суда

Немањина 9
11000 Београд

Поштовани,

Агенција за борбу против корупције, на основу овлашћења прописаних одредбама чланова 5 и 25 Закона о Агенцији за борбу против корупције, поступа по представкама правних и физичких лица и у обављању послова из свог делокруга сарађује са државним органима и организацијама, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе, јавним службама и другим правним лицима.

Поводом представке која за предмет има поступак приватизације, односно продају друштвеног капитала субјекта АТП “Војводина” купцу Илији Девићу, контролу извршења уговорних обавеза те раскид уговора о продаји, као и друга поступања и акте државних органа током својинске трансформације, обраћамо Вам се као лицу које се у поступку рада суда стара о спровођењу и правилној примени Пословника суда, у складу са Судским пословником и Пословником о уређењу и раду Врховног касационог суда.

Дана 9. маја 2013. године Врховни касациони суд донео је пресуду под посл. бројем Прев. 58/2013 и Пзз. 1/2013, одлучујући о ревизији туженог Града Новог Сада, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж. 6028/12 од 31.01.2013. и захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва Гт-І-235/13 од 14.03.2013. против пресуде Привредног суда у Новом Саду П. 4597/2010. Тужилац у предмету је АТП “Војводина” АД Нови сад, на чијој страни, као умешач у поступку је подносилац представке, Илија Девић.

Имајући у виду одредбе пословника којима се регулише редослед решавања предмета, начин на који се одвија рад Врховног касационог суда у већима, изношење предмета од стране судије известиоца, евентуално уписивање усвојеног правног схватања у евиденцију судске праксе, молимо да нам у року од 15 дана доставите напред наведене и остале податке о раду судског већа у конкретном предмету, датуму задуживања, већања, изношења предмета од стране судије известиоца. Такође, молимо да нас известите уколико сматрате да је Пословник суда, приликом доношења горенаведене пресуде, у свему правилно спроведен и примењен.

ДИРЕКТОР

Татјана Бабић